

**Uchwały
Rady Ministrów**

z dnia 17 grudnia 1953 r.

w sprawie zapewnienia
niezbędnych środków
dla wzrostu hodowli
zwierząt gospodarskich
i rozwoju bazy paszowej**GŁOS
WIELKOPOLSKI****CZY
TEL
NIK**

Cena 20 gr

Rok IX Wyd. A B

Poznań, środa 23 XII 1953 r.

Nr 305 (3051)

Rząd radziecki zdecydowanie stoi na stanowisku międzynarodowego porozumienia i kontroli w sprawie broni atomowej

**Oświadczenie rządu radzieckiego w związku z przemówieniem
prezydenta USA Eisenhowera z 8 grudnia 1953 roku**

MOSKWA (PAP)

Agencja TASS podaje:

Prezydent USA Eisenhower wygłosił 8 grudnia br. w Zgromadzeniu Ogólnym NZ przemówienie poświęcone problemowi broni atomowej.

Jak już donosiliśmy, ambasador USA w ZSRR P. Ch. Bohlen złożył 7 grudnia br. wizytę ministrowi spraw zagranicznych ZSRR W. M. Molotowowi i powołując się na polecenie swego rządu prosił, by rząd radziecki zwrócił uwagę na propozycje zawarte w przemówieniu prezydenta.

Dnia 9 grudnia br. P. Ch. Bohlen przesłał W. M. Molotowowi fragmenty przemówienia Eisenhowera.

21 grudnia br. minister spraw zagranicznych ZSRR W. M. Molotow wręczył P. Ch. Bohlenowi tekst poniższego oświadczenia rządu radzieckiego w związku z przemówieniem prezydenta Eisenhowera.

Jednocześnie publikuje się pismo ambasadora USA P. Ch.

Bohlena do W. M. Molotowa i przesłane przez P. Bohlena fragmenty przemówienia prezydenta Eisenhowera na posiedzeniu Zgromadzenia Ogólnego NZ.

Oświadczenie rządu radzieckiego brzmi:

W swoim przemówieniu wygłoszonym w Zgromadzeniu Ogólnym NZ dnia 8 grudnia prezydent USA Eisenhower omówił problem wysiłku zbrojeń atomowych.

Prezydent USA całkiem słusznie podkreślił zagrożenie narodom świata niebezpieczeństwem, wynikające z danej sytuacji, jeśli rządy nie podejmą kroków przeciwko wysiłkowi zbrojeń atomowych.

Jest to tym bardziej słuszne obecnie, kiedy obok broni ato-

mowej stworzono już broń wodorową, która siłą swą przewyższa wielokrotnie broń atomową. Nie wolno zapominać również o takich nowych rodzajach broni, jak broń rakietowa, która dzięki nowoczesnej technice można stosować na odległość tysięcy kilometrów bez korzystania z samolotów, jak torpedy z ładunkiem atomowym i inne.

Odkrycie praktycznej możliwości wykorzystania energii atomowej jest niezwykle doniosłym osiągnięciem współczesnej nauki i techniki. Odkryta została zarówno możliwość wykorzystania energii atomowej do celów wojennych, jak i możliwość wykorzystania jej do celów pokojowych. Dotychczas dążono do wykorzystania energii atomowej do zainicjowania wojny, natomiast w tym, by energia atomowa stosowana była wyłącznie do zaspokojenia potrzeb pokojowych, i by nie dopuszczono do wykorzystania energii atomowej do takich celów, sprzecznych z honorem i sumieniem narodów. Jak masowa zagłada ludzi i barbarzyńskie burzenie miast.

Około 30 lat temu rządy 49 państw osiągnęły porozumienie i podpisały protokół genewski w 1925 r. w sprawie zakazu stosowania broni chemicznej i bakteriologicznej, uznając, że stosowanie takiej broni masowej zagłady jest zbrodnią. To porozumienie rządów, podpisane w swoim czasie również przez Związek Radziecki, dało pozytywne wyniki.

Wiadomo powszechnie, że w czasie pierwszej wojny światowej stosowano w szerokim zakresie taką broń masowej zagłady, jak gazy duszące i trujące, jak również inne rodzaje broni chemicznej, co spotkało się ze zdecydowanym potępieniem narodów.

Już wówczas powstała groźba użycia niszczącej broni bakteriologicznej, której zadaniem jest wywołanie wśród ludności miast nader ciężkich chorób zakaźnych, z czym nie mogło się pogodzić sumienie przeważającej większości ludzi. To właśnie spowodowało konieczność zawarcia układu międzynarodowego w postaci wspomnianego protokołu genewskiego, w myśl którego zostało potępione i zabronione stosowanie broni chemicznej i bakteriologicznej w czasie wojny.

Gdyby nie było tego protokołu podpisanego przez 49 państw, atakowalibyśmy jeszcze nie ratyfikowanego przez wszystkie państwa, to jasne jest, że nie byłoby żadnego czynnika hamującego stosowania broni chemicznej i bakteriologicznej również podczas drugiej wojny światowej. Fakt, że podczas drugiej wojny światowej żaden rząd nie odważył się użyć broni chemicznej i bakteriologicznej, dowodzi, iż wspomniany układ wymierzony przeciwko broni chemicznej i bakteriologicznej miał pozytywne znaczenie. Jednocześnie nie można oczywiście pomniejszać

znaczenia faktu, że w oparciu o ten układ międzynarodowy państwa koalicji antyhitlerowskiej oświadczyły stanowczo, że próby użycia przez Niemca broni chemicznej spotkają się z druzgocą odprawą.

Powyższe uwagi dotyczą również w całej rozciągłości broni atomowej i wodorowej. Jak wiadomo, Organizacja Narodów Zjednoczonych nie zalicza tej broni do zwykłych rodzajów uzbrojenia, lecz uważa ją za specjalny rodzaj broni — za broń masowej zagłady.

Można zrozumieć fakt, że prezydent Eisenhower, który jest znany jako jeden z wybitnych dowódców wojskowych ostatniej wojny światowej, podkreślił niszczycielską siłę broni atomowej. Trzeba także mieć na uwadze, że w miarę upływu czasu znaczenie tego problemu wzrasta jeszcze bardziej.

Byłoby rzeczą absolutnie niezrozumiałą, gdyby państwa posiadające broń atomową lub wodorową nie przywiązywały należytego znaczenia do kwestii zakazu broni atomowej i wodorowej oraz innych rodzajów broni masowej zagłady, lub też gdyby zaczęły odkładać do jakiegoś nieokreślonego momentu w przyszłości zawarcie układu międzynarodowego w tej sprawie. Takie ustosunkowanie się do tego doniosłego i

(Ciąg dalszy na str. 2)

Pierwszy Polak — Leon Kruczkowski laureatem Międzynarodowej Nagrody Stalinowskiej na rok 1953

**Przyznanie Międzynarodowych Nagród Stalinowskich
„Za utrwalanie pokoju między narodami“**

MOSKWA (PAP)

Jak donosi dziennik „Prawda“, w dniach 9 i 12 grudnia odbyły się w Moskwie pod przewodnictwem członka akademii D. W. Skobieltyna posiedzenia Komitetu Międzynarodowych Nagród Stalinowskich „Za utrwalanie pokoju między narodami“. Komitet rozpatrzył przedstawione mu wnioski o przyznanie Międzynarodowych Nagród Stalinowskich na rok bieżący i powziął uchwałę w tej sprawie. Uchwała ta brzmi:

W sprawie przyznania Międzynarodowych Nagród Stalinowskich „Za utrwalanie pokoju między narodami“ na rok 1953

uchwała Komitetu Międzynarodowych Nagród Stalinowskich „Za utrwalanie pokoju między narodami“ z dnia 12 grudnia 1953 roku

za wybitne zasługi w dziedzinie walki o utrzymanie i utrwalenie pokoju przyznaje się Międzynarodowe Nagrody Stalinowskie „Za utrwalanie pokoju między narodami“ następującym osobom:

Pierre Cot, deputowany do Zgromadzenia Narodowego (Francja),

Sahib sing sokhey, profesor, generał - major, członek Rady Stanów parlamentu Indii,

Andrea Gaggiero, duchowny (Włochy),

Isabelle Blume, posłanka do parlamentu (Belgia),

Howard Fast, literat — (USA),

John Bernal, profesor Uniwersytetu Londyńskiego (Anglia),

LEON KRUCZKOWSKI, LITERAT (POLSKA),

Pablo Neruda, literat (Chile),

Andrea Andreen, doktor medycyny, lekarz naczelny

XXIII sesja WRN

29 bm. w sali Domu Rzemiosła przy ul. Niezłomnych w Poznaniu odbędzie się XXIII sesja WRN.

Na porządku obrad „Zadania rad narodowych w świetle IX Plenum KC PZPR“. Sesja ma charakter otwarty. Początek obrad o godz. 9.

Prezydium WRN prosi społeczeństwo o jak najliczniejszy udział w obradach.

laboratorium klinicznego w Sztokholmie (Szwecja),

Nina Wasiliewna Popowa, sekretarz Wszechzwiązkowej Centralnej Rady Związków Zawodowych (ZSRR),

Przewodniczący komitetu — D. W. Skobieltyn.

Zastępcy przewodniczącego komitetu — Kuo Mo-žo (Chiny), Louis Aragon (Francja).

Członkowie komitetu — M. Andersen-Nexo (Dania), Jan Dembowski (Polska), Mihail Sadoveanu (Rumunia), A. Fadiejew (ZSRR), I. G. Erenburg (ZSRR).

Wypowiedź Leona Kruczkowskiego w związku z przyznaniem mu Międzynarodowej Nagrody Stalinowskiej

W związku z przyznaniem Leonowi Kruczkowskiemu Międzynarodowej Nagrody Stalinowskiej „Za utrwalanie pokoju między narodami“ zaszczytnie odznaczony pisarz udzielił przed stawicielowi PAP następującej wypowiedzi:

„Wiadomość o przyznaniu mi Nagrody Stalinowskiej Międzynarodowej Nagrody Pokoju przyjałem z największym wzruszeniem i radością. Związana z nieśmiertelnym imieniem Stalina, nagroda ta jest nie tyle wyróżnieniem osobistych zasług, ile przede wszystkim podkreśleniem wielkości samej idei walki o pokój. Nagroda ta jest jednak również dla odznaczonego doniosłym zobowiązaniem: zobowiązuje do jeszcze pełniejszego poświęcenia sił i zdolności tej wielkiej, najdonioślejszej dziś dla ludzkości sprawie. Jako pisarz i jako działacz społeczny pragnę zobowiązanie to wypełnić najlepiej jak umiem.

Niech mi będzie wolno zaszczyt otrzymanej nagrody podzielić ze wszystkimi bojownikami pokoju w naszej Ojczyźnie, Polsce Ludowej“.

Komunikat Ministerstwa Spraw Zagranicznych ZSRR

MOSKWA (PAP)

Agencja TASS podaje, że dnia 9 grudnia br. ambasador Stanów Zjednoczonych w ZSRR p. Charles Bohlen przesłał ministrowi spraw zagranicznych ZSRR W. M. Molotowowi list, w którym stwierdza:

— Niestety, nie otrzymałem na czas tekstu przemówie-

nia prezydenta Eisenhowera, które wygłosił on na posiedzeniu Zgromadzenia Ogólnego NZ, i dlatego nie mogłem przesłać go panu w dniu wczorajszym.

W załączeniu przesyłam wyjątki z przemówienia prezydenta Eisenhowera, otrzymane wczoraj wieczorem w Waszyngtonie, a dotyczące sprawy, jaką omawialiśmy w dniu 7 grudnia.

Wyjątki z przemówienia, wygłoszonego przez prezydenta Eisenhowera na posiedzeniu Zgromadzenia Ogólnego Organizacji Narodów Zjednoczonych w dniu 8 grudnia 1953 r.:

„Niedawno otrzymaliśmy od Związku Radzieckiego to, co w istocie rzeczy można nazwać wyrażeniem gotowości przeprowadzenia konferencji czterech mocarstw. Wraz z naszymi sojusznikami — Wielką Brytanią i Francją — ucieszyliśmy się, że nota ta nie zawiera niemożliwych do przyjęcia warunków wstępnych, takich jakie wysuwał przedtem Związek Radziecki.

Jak wiadomo z naszego wspólnego komunikatu ogłoszonego po naradzie bermudzkiej, Stany Zjednoczone, Wielka Brytania i Francja doszły szybko do porozumienia w sprawie konferencji ze Związkiem Radzieckim.

Rząd Stanów Zjednoczonych podchodzi do tej konferencji z nadzieją i szczerością. Uczynimy wszystko, co w naszej mocy, aby osiągnąć jedyny cel: a mianowicie, aby konferencja ta dała realne wyniki dla sprawy pokoju. — dla jedynie właści-

(Dokończenie na str. 2)

Mianowanie nowych zastępców Przewodniczącego Rady Ministrów ZSRR

MOSKWA (PAP)

Agencja TASS donosi: Prezydium Rady Najwyższej ZSRR mianowało:

1. Przewodniczącego Państwowego Komitetu Planowania ZSRR Maksyma Zacharowicza Saburowa zastępcą Przewodniczącego Rady Ministrów ZSRR.

2. Ministra elektrowni i przemysłu elektrycznego Michała Georgiewicza Pierwuchina zastępcą Przewodniczącego Rady Ministrów ZSRR.

3. Ministra przemysłu hutniczego Iwana Fiedorowicza Twosjana zastępcą Przewodniczącego Rady Ministrów ZSRR.

4. Ministra przemysłu budowy maszyn średnich — Władysława Aleksandrowicza Małyszewa zastępcą Przewodniczącego Rady Ministrów ZSRR.

5. Ministra artykułów przemysłowych powszechnego użytku ZSRR Aleksiejewa Mikolajewicza Kosygina zastępcą Przewodniczącego Rady Ministrów ZSRR.

Uchwała z 17 grudnia przeradza się w czyn Chłopi województwa poznańskiego postanawiają rozwinąć hodowlę

W tysiącach gromad całego kraju odbywają się zebrania chłopów, poświęcone omówieniu doniosłej Uchwały Rady Ministrów w sprawie zapewnienia niezbędnych środków dla wzrostu pogłowia zwierząt gospodarskich i rozwoju bazy paszowej. Z treścią Uchwały zapoznają chłopów aktywiści, którzy udzielają również szczegółowych wyjaśnień na stawiane w czasie zebrania liczne pytania.

Uchwała wywołała na wsi olbrzymie zainteresowanie. Chłopi mówili o nowym posunięciu rządu z pełnym uznaniem i głębokim zadowoleniem, jako o dalszym kroku na drodze wcielania w życie zapowiedzianego w tezach przedjazzdowych partii zwiększenia pomocy państwa ludowego dla małych i średniorolnych chłopów oraz dla spółdzielców w podnoszeniu produkcji rolnej.

Dyskutując nad Uchwałą, chłopci postanawiają jak najszersze wykorzystanie stworzonego przepisami Uchwały bardzo dogodnych warunków dla szybkiego zwiększania hodowli w swoich gospodarstwach, co przyczyni się do zwiększenia ich dochodowości. Mocno akcentowali uczestnicy zebrania, że rozwijając hodowlę będą mogli dostarczać więcej mięsa, mleka i tłuszczu na zaopatrzenie miast. W ten sposób, stwierdzali chłopci — Uchwała stwarza warunki dla przyspieszenia wzrostu stopy życiowej ludzi pracy w miastach i na wsi.

Na stawiane w czasie zebrania pytania, dotyczące kon-

mówili ub. niedzieli na zebraniu chłopci tej gromady.

Czesław Ciorga gospodaruje na dziewięciu hektarach. Ma pokaźny przychówek, szczególnie świń bekonowych. Uważnie słucha prelegenta. Gdy zapytujemy, jakie ma plany rozwoju hodowli w swoim gospodarstwie, mówi: — Powiększenie hodowli to niełatwa sprawa. Uchwała za-

(Dokończenie na str. 2)

Zbrodniarz wojenny Kesselring pretenduje na prezydenta Niemiec zachodnich

BERLIN (PAP)

Jak podaje agencja ADN z powołaniem się na dziennik „Berliner Allgemeine Zeitung“, były marszałek hitlerowski, przewodniczący faszystowskiego „Stahlhelmu“, zbrodniarz wojenny Kesselring zamierza wysunąć w roku przyszłym swą kandydaturę na stanowisko prezydenta Niemiec zachodnich.

Oświadczenie rządu radzieckiego w związku z przemówieniem prezydenta USA Eisenhowera z 8 grudnia 1953 r.

(Ciąg dalszy ze str. 1)

palącego problemu nie było by niczym usprawiedliwione.

Związek Radziecki prowadzi konsekwentnie walkę o zakaz broni atomowej i jednocześnie o znaczną redukcję wszystkich innych rodzajów zbrojeń. Jest to zgodne z polityką państwa radzieckiego zmierzającą do zapobieżenia nowej wojnie oraz do utrwalenia pokoju i współpracy między narodami.

W swym przemówieniu na temat broni atomowej z 8. 12. bież. roku prezydent Stanów Zjednoczonych podkreślił doniosłe znaczenie sprawy osłabienia napięcia międzynarodowego i stworzenia atmosfery wzajemnego zaufania w warunkach pokoju. Odpowiada to także stanowisku Związku Radzieckiego, który dąży wytrwale do złagodzenia napięcia w stosunkach międzynarodowych oraz do utrwalenia pokoju na całym świecie.

By osiągnąć sukcesy na tej drodze, konieczne są wzajemne wysiłki w kierunku usunięcia przyczyn stojących na przeszkodzie złagodzeniu napięcia międzynarodowego. Co się tyczy Związku Radzieckiego, to czynimy wszystko, by skoncentrować pracę ludzi radzieckich i nasze zasoby materialne na rozwiązywaniu nowych gigantycznych zadań w zakresie dalszego podniesienia pokojowej ekonomiki i kultury kraju oraz by w dalszym ciągu rozszerzać międzynarodową współpracę ekonomiczną na zasadach równouprawnienia i wzajemnych korzyści. Związek Radziecki należy do tych państw, które dążą do rozwijania opartego na zdrowych zasadach handlu międzynarodowego i stanowczo potępiają politykę dyskryminacji i nacisku na kraje uzależnione pod względem ekonomicznym, politykę, która w tej dziedzinie sama się dyskredytowała. Interesy polityki zagranicznej Związku Radzieckiego nie wymagają tworzenia bloków i sojuszków wojskowych, wymierzonych przeciwko tym, czy innym państwom, nie wymagają również zakładania baz wojskowych na terytorium innych państw. Związek Radziecki uważa, że z normalnymi stosunkami między państwami nie można pogodzić polityki, która oznaczałaby popieranie aktów dywersyjnych w innych krajach lub też finansowanie agentów dywersantów. Dążenie do poprawy stosunków między państwami powinno doprowadzić do wzajemnego uznania tych zasad, które nie mogą być sprzeczne z interesem narodowym żadnego państwa, a jednocześnie odpowiadają całkowicie interesom umocnienia pokoju i bezpieczeństwa międzynarodowego.

Właśnie dlatego Związek Radziecki uważa za tak doniosłą nie tylko konferencję mającą się odbyć w Berlinie, lecz również konferencję 5 mocarstw z udziałem Chińskiej Republiki Ludowej, albowiem w obecnych warunkach jedynie połączone wysiłki wszystkich wielkich mocarstw wraz z wysiłkami innych państw mogą zapewnić złagodzenie napięcia w całej sytuacji międzynarodowej i właściwe rozwiązanie poszczególnych pilnych problemów międzynarodowych. Odpowiada to również wymogom Karty Organizacji Narodów Zjednoczonych nakładającej szczególną odpowiedzialność za utrzymanie pokoju i bezpieczeństwa międzynarodowego na 5 mocarstw: USA, Anglię, Francję, ZSRR i Chin. Jednocześnie jest rzeczą zupełnie jasną, że w Organizacji Narodów Zjednoczonych wielki naród chiński powinien być obecnie reprezentowany właśnie przez Chińską Republikę Ludową.

Pragnąc przyczynić się do podniesienia roli i autorytetu Organizacji Narodów Zjednoczonych w umocnieniu pokoju światowego, należą szczególnie wytrwale dążyć do zbliżenia stanowiska pięciu wielkich mocarstw w sprawie

zaniesienia wyścigu zbrojeń atomowych i wszelkich innych zbrojeń. Każdy krok ku porozumieniu między tymi mocarstwami zarówno w sprawie usunięcia niebezpieczeństwa zastosowania broni atomowej i wodorowej, jak i w sprawie zaniechania wyścigu zbrojeń w ogóle, spotkałby się niewątpliwie z jedynym poparciem wszystkich narodów zjednoczonych. Na tej drodze przede wszystkim istnieje doniosłe możliwości złagodzenia napięcia międzynarodowego, utrwalenia pokoju.

Prezydent Eisenhower po przedstawieniu swego poglądu na temat znaczenia broni atomowej oświadczył, że pożądanym jest przeprowadzenie odpowiednich poufnych lub dyplomatycznych rokowań między zainteresowanymi państwami.

Jednocześnie prezydent Eisenhower wysunął propozycję, aby odnośnie państwa na tymczasie rozpoczęły i w przyszłości kontynuowały przekazywanie dla pokojowego wykorzystywania „pewnej części swych zapasów normalnego uranu i ulegających rozszczepieniu materiałów — międzynarodowej organizacji do spraw energii atomowej, działającej pod egidą Organizacji Narodów Zjednoczonych. Propozycja ta głosi ponadto, że ten międzynarodowy organ do spraw energii atomowej „można byłoby uczynić odpowiedzialnym za gromadzenie, przechowywanie i ochronę oddanych do jego dyspozycji materiałów ulegających rozszczepieniu i innych materiałów”.

Należy rozpatrzyć, co oznacza ta propozycja.

Po pierwsze: propozycja ta oznacza, że z posiadanych oraz z tworzonych w dalszym ciągu zapasów materiałów atomowych proponuje się wydzielenie na cele pokojowe jedynie „pewnej” niewielkiej części. Wynika z tego, że podstawowa masa materiałów atomowych będzie nadal przeznaczana na produkcję nowych bomb atomowych i wodorowych, oraz że pozostaje nieograniczona możliwość dalszego gromadzenia broni atomowej i tworzenia nowych rodzajów tej broni o jeszcze większej sile niszczycielskiej. Tak więc, propozycja ta w obecnej formie nie kępuje państw, mających możliwość produkowania broni atomowej i wodorowej.

Po drugie: propozycja pre

zydenta Eisenhowera w niczym nie ogranicza samej możliwości stosowania broni atomowej. Przyjęcie tej propozycji nie kępuje pod żadnym względem agresora jeśli chodzi o użycie broni atomowej w dowolnym celu i w każdej chwili. A zatem propozycja ta absolutnie nie zmniejsza niebezpieczeństwa agresji atomowej.

Należy więc wycofać z tego wniosku, że w obecnej formie propozycja wysunięta przez Stany Zjednoczone ani nie hamuje zwiększającej się produkcji broni atomowej, ani nie ogranicza możliwości stosowania tej broni. Nie można tego nie brać pod uwagę przy ocenie istotnego znaczenia tej propozycji.

Propozycja ta miałaby inne znaczenie, gdyby założeniem jej było uznanie konieczności zakazu broni atomowej, będącej bronią agresywną. Jednakże w swym przemówieniu prezydent Stanów Zjednoczonych nie wspomina o konieczności zakazu broni atomowej. Problem zakazu broni atomowej został w tym przemówieniu pominięty, mimo że prezydent Eisenhower podkreśla szczególne niebezpieczeństwo broni atomowej zagrażające narodom całego świata w obecnej epoce atomowej.

Powstaje pytanie, czy można mówić o konieczności złagodzenia napięcia międzynarodowego, a jednocześnie pomijając milczeniem problem zakazu broni atomowej? Na pytanie to nie można dać dwóch różnych odpowiedzi. Wszyscy ci, którzy dążą do złagodzenia, napięcia w stosunkach międzynarodowych i do utrwalenia pokoju, nie mogą nie wysuwać postulatu, by rządy starały się osiągnąć jak najszybciej pozytywne rozwiązanie tego problemu.

Komunikat Ministerstwa Spraw Zagranicznych ZSRR

(Ciąg dalszy ze str. 1)

wego sposobu osłabienia napięcia międzynarodowego.

Stany Zjednoczone, biorąc pod uwagę propozycję Zgromadzenia Ogólnego NZ, gotowe są do niezwłocznego pufnego spotkania z przedstawicielami innych krajów, którzy to „głównie dotyczy”, ażeby znaleźć „możliwe do przyjęcia rozwiązanie” problemu wyścigu zbrojeń atomo-

Wiadomo powszechnie, że niepokój nurtujący narody jest przede wszystkim związany z możliwością wybuchu wojny atomowej, której niebezpieczeństwa niesposób uśunąć bez zakazu broni atomowej. Uznała to na samym początku swego istnienia Organizacja Narodów Zjednoczonych, opowiadając się za koniecznością zakazu broni atomowej.

Nikt nie może negować trudności, jakie napotyka się na drodze do rozwiązania tego zadania. Nie można jednak powiedzieć, że narody zjednoczone, a przede wszystkim państwa, których to w szczególności dotyczy, podjęły już wystarczające wysiłki, ażeby dojść do porozumienia międzynarodowego w sprawie zakazu broni atomowej i w sprawie ustanowienia skutecznej kontroli międzynarodowej nad wprowadzeniem w życie tego zakazu. Toteż nie można byłoby wyjaśnić narodom milującym pokój takiej sytuacji, w której rozwiązanie tej sprawy odkłada no by nadal albo pomijano ją bez względu na całą ostrość tego problemu w obecnej chwili.

Oto dlaczego rząd radziecki uważa podobnie jak dotąd uważał, że ogromnie doniosłym i niecierpiącym zwłoki problemem jest bezwzględny zakaz broni atomowej i wodorowej oraz innych rodzajów broni masowej zagłady przy jednoczesnym ustanowieniu ścisłej kontroli międzynarodowej nad przestrzeganiem tego zakazu. Wszystkie narody milujące pokój zainteresowane są w jak najkrótszym czasie zrealizowaniem tego zadania.

Jeżeli całe zagadnienie sprowadzi się do tego, że jakaś niewielka część materiałów atomowych przeznaczona

będzie na cele pokojowe, a podstawowa masa tych materiałów, których ilość nieustannie rośnie, zostanie użyta do wytwarzania coraz to bardziej niszczycielskiej broni atomowej — wówczas niebezpieczeństwo wojny atomowej nie zmniejszy się ani trochę. Może to pociągnąć za sobą osłabienie czujności narodów wobec problemu broni atomowej, ale nie może przyczynić się do zmniejszenia realnego niebezpieczeństwa wojny atomowej.

Jeżeli porozumienie między państwami sprowadzi się do tego, że na cele pokojowe przeznaczy się tylko jakąś tam część materiałów atomowych, podczas gdy produkcja broni atomowej pozostanie nadal niczym nie ograniczona — wówczas takie porozumienie międzynarodowe byłoby faktycznie bezpośrednim usankcjonowaniem produkcji broni atomowej. Międzynarodowe usankcjonowanie produkcji broni atomowej byłoby na rękę siłom agresji. Sytuacja taka nie tylko nie ułatwiłaby porozumienia w sprawie zakazu broni atomowej, lecz przeciwnie byłaby nową przeszkodą na drodze do osiągnięcia wspomnianego porozumienia.

Ponieważ dążymy do utrwalenia pokoju zadaniem naszym nie może być ani osłabienie czujności wobec niebezpieczeństwa wojny atomowej, ani też międzynarodowe usankcjonowanie produkcji broni atomowej. Właśnie dlatego należy uznać, że zadanie wszystkich państw milujących pokój nie ogranicza się do przeznaczania na cele pokojowe jakiejś części materiałów atomowych. Konieczne jest, by nie jakaś tam część, lecz całość materiałów atomowych przeznaczona została na cele pokojowe, co stworzyłoby niebywałe możliwości rozwoju przemysłu, rolnictwa i transportu, zastosowania niezmiennie cennych

odkryć atomowych w medycynie, udoskonalenia techniki w wielu dziedzinach, dalszego i bardziej wydawnego postępu nauki.

Należy również uwzględnić fakt, że zakazanie broni atomowej i wodorowej oraz użycie wszystkich materiałów atomowych na pokojowe potrzeby narodów, połączone z należytą troską o potrzeby obszarów słabiej rozwiniętych pod względem gospodarczym, ułatwiłoby jednocześnie osiągnięcie porozumienia w sprawie zdecydowanej redukcji również zbrojeń zwykłych. To zaś z kolei pociągnęłoby za sobą ogromne zmniejszenie ciężaru podatków, który dźwigają narody w związku z istnieniem w wielu państwach nadmiernie rozbudowanych lądowych, powietrznych i morskich sił zbrojnych, to jest w związku z trwającym obecnie wyścigiem zbrojeń.

Wszystko to wymaga uznania konieczności zakazu broni atomowej wraz z ustanowieniem kontroli międzynarodowej nad przestrzeganiem tego zakazu i bezwarunkowego wyzreczenia się stosowania tej broni.

Dlatego też rząd radziecki będzie nadal stał zdecydowanie na stanowisku, że osiągnięcie odpowiedniego porozumienia międzynarodowego w tym zakresie jest sprawą niecierpiącą zwłoki.

Co się tyczy oświadczenia prezydenta Eisenhowera o poufnych lub dyplomatycznych rokowaniach w sprawie jego propozycji, to rząd radziecki, prowadząc niezmiennie swą pokojową politykę, wyraża gotowość wzięcia udziału w takich rokowaniach. Rząd radziecki zawsze przywiązywał wielką wagę do bezpośrednich rokowań między państwami, aby w ten sposób osiągnąć możliwe nawiązanie do przyjęcia porozumienia w sprawach spornych w imię utrwalenia powszechnego pokoju.

Rząd radziecki oczekuje przy tym, że rząd USA, odpowiednio do swego oświadczenia, udzieli niezbędnych wyjaśnień, ponieważ propozycja USA w swych istotnych punktach zawiera niejasne tezy i nie przewiduje konieczności zakazu broni atomowej, ani też wyrzeczenia się stosowania tej broni. Związek Radziecki jest głęboko przekonany, że ludzkość musi i może być uratowana od groźby wojny atomowej. Szczególna odpowiedzialność za rozwiązanie tego zadania spada na te państwa, które już rozporządzają potęgą broni atomowej.

Co się tyczy Związku Radzieckiego, to jego stanowisko jest zupełnie jasne. Polega ono na tym, by obrócić wielkie odkrycie myśli ludzkiej nie przeciwko cywilizacji, ale na rzecz jej wszechstronnego postępu, nie na masową zagładę ludzi, lecz na potrzeby pokojowe, na zapewnienie wydatnego wzrostu dobrobytu ludności.

Rząd radziecki wychodzi z założenia, że w toku tych rokowań rozpatrzone będą jednocześnie następujące propozycje Związku Radzieckiego:

Państwa uczestniczące w porozumieniu, powodując się dążeniem do złagodzenia napięcia międzynarodowego, przyjmują uroczyste i bezwarunkowe zobowiązanie, że nie będą stosowały broni atomowej i wodorowej, ani też innej broni masowej zagłady.

Osiągnięcie porozumienia międzynarodowego w tej sprawie mogłoby stać się doniosłym krokiem na drodze do całkowitego wyeliminowania przez państwa ze swych zbrojeń broni atomowej i wodorowej oraz innych rodzajów broni masowej zagłady przy ustanowieniu ścisłej kontroli międzynarodowej, zapewniającej wykonanie porozumienia w sprawie zakazu używania energii atomowej do celów wojennych.

Związek Radziecki, pełen głębokiej troski o uchronienie ludzkości od śmiertelnej broni atomowej i wodorowej, wyłoży wszystkie siły, aby broniła nigdy nie mogła być obróconą przeciwko ludzkości.

Uchwała z 17 grudnia preradza się w czyn

(Ciąg dalszy ze str. 1)

bezpieczeństwa nam jednak pasze, ulgi, pomoc kredytową, budulec. W gminie i powiecie rady narodowe muszą dopilnować ścisłego wykonywania przepisów uchwały.

Giorga postanawia zwiększyć na przyszły rok hodowlę o jedno cielę i jednego tucznika. Bronisław Meler — o dwie sztuki bydła i 9 sztuk trzody chlewnej.

Władysław Pańczak skarży się, że za odstawione do przeobrażenia ziemniaki nie otrzymał wywaru. Mówi, że Uchwała zaleca wykorzystanie wszelkich możliwości rozszerzenia bazy paszowej, trzeba więc zwrócić uwagę, żeby w przyszłości wywar ziemniaczany dostawał się w ręce małorolnych i średniorolnych.

W szkolnej sali panuje ożywienie. Chłopi gromady Kamieniec doszli do ostatecznego, wspólnego już wniosku, który ujęli w formę zobowiązania:

W roku 1954 zwiększymy pogłowie zwierząt gospodarskich co najmniej o 30 sztuk... Będzie to nasza odpowiedź na troskę ludowego państwa o wieś, o podnoszenie dobrobytu chłopów.

Józef Drgas ma 6 hektarów ziemi w Borzysławiu Nowym. Odstawie żywcą i mleka wykonał z nadwyżką. Po dokładnym zapoznaniu się z

treścią Uchwały postanowił zakontraktować 20 sztuk trzody chlewnej.

— Postaram się — mówi przy tym — aby mój żywiec był pierwszej klasy.

Podczas zebrania w gromadzie Chłudowo, pow. Poznań, na które przybyło ponad 50 chłopów, szeroko omawiano możliwości rozwoju hodowli bydła i trzody chlewnej w gromadzie.

„Uchwała — powiedział gospodarujący na 4 ha Hieronim Grahms — to prawdziwy dowód troski partii i rządu o wieś. Z serdeczną wdzięcznością myślimy dziś o naszej ludowej władzy, która zawsze dotrzymuje słowa, bo jest z krwi i kości naszą władzą.”

Hieronim Grahms wezwał wszystkich chłopów gromady do podejmowania zobowiązań, w celu przyspieszenia rozwoju hodowli bydła.

*

Więcej mleka, mięsa i tuszycz dla miast, większa dochodowość gospodarstw chłopskich — oto wnioski z uchwały i zobowiązań, którymi chłopci pracujący województwa poznańskiego przyjęli uchwałę rządu z 17 grudnia — drugi po obniżeniu cen, widoczny dowód wieloletniej troski państwa w życie zapowiadanej w tezach do II Zjazdu Partii wzrostu poziomu bytowego mieszkańców miast i wsi.

wych, który rzuca cień nie tylko na sprawę pokoju, lecz i na życie całego świata.

My z naszej strony wniesiemy nową koncepcję do tych poufnych lub też dyplomatycznych rozmów...

Rządy, których to głównie dotyczy, powinny o tyle, o ile pozwalała na to elementarna rozsądek, rozpocząć już teraz i kontynuować w przyszłości wspólne przekazywanie pewnej części swych zapasów normalnego uranu i materiałów ulegających rozszczepieniu do dyspozycji międzynarodowego organu do spraw energii atomowej. Mamy nadzieję, że organ taki zostanie stworzony pod egidą Organizacji Narodów Zjednoczonych. Wysokość wkładów, procedura i inne szczegóły ustalone będą podczas „poufnych rokowań”, o których wspominałem wyżej.

Stany Zjednoczone gotowe są z całą szczerością podjąć te próby. Każdy partner Stanów Zjednoczonych, działający rów-

10 tura głosowania we Francji nie dała wyników

W poniedziałek po południu przeprowadzono dziewiątą turę głosowania w wyborach prezydenckich republiki francuskiej. Oprócz Laniela i Naegelena zgłosił swą kandydaturę Pierre Montel, którego agencja France Presse określa jako „umiarkowanego konserwatystę”.

W głosowaniu wzięło udział 909 deputowanych i członków rady republiki. Większość bezwzględna wyniosła 445 głosów. Laniel otrzymał 413 głosów (w poprzedniej turze — 430), Naegelen — 365 i Montel — 103.

Tak więc również dziewiąta tura głosowania nie dała wyników.

W poniedziałek wieczorem przeprowadzono dziesiątą turę, która także nie dała wyników.

nie szczerze, zobaczy, że Stany Zjednoczone nie są bynajmniej partnerem nierozsądnym lub pozbawionym wielokrotności.

Początkowe wkłady do realizacji tego planu będą niewątpliwie niewielkie ilościowo. Propozycja ta ma jednak duże zalety, ponieważ może być urzeczywistniona nie wywołując zażądań i wzajemnych podejrzeń towarzyszących wszelkiej próbie stworzenia takiego systemu międzynarodowej inspekcji i kontroli, który by nadawał się w zupełności do przyjęcia.

Organ do spraw energii atomowej można byłoby obarczyć odpowiedzialnością za gromadzenie, przechowywanie i ochronę oddanych do jego dyspozycji materiałów ulegających rozszczepieniu i innych materiałów. Wymagalność naszych uczynnych zapewni stworzenie specjalnych, bezpiecznych warunków, by można było rzeczywiście zaasekurować takie zapasy materiałów ulegających rozszczepieniu przed nieoczekiwanym zagarnięciem.

Jeszcze ważniejsze zadanie tego organu do spraw energii atomowej polegałoby na opracowaniu metod, za pomocą których można byłoby przeznaczyć te materiały ulegające rozszczepieniu na pokojowe cele ludzkości. Zmobilizowano by specjalistów do wykorzystania energii atomowej na potrzeby rolnictwa, medycyny i inne cele pokojowe. Specjalny cel polegałby na tym, by zapewnić obfitość energii elektrycznej tym obszarom świata, które cierpią wskutek jej braku. W ten sposób mocarstwa współpracujące w tym dziele poświęcałyby pewną część swoich sił na zaspokojenie potrzeb ludzkości zamiast budzić jej obawy.

Stany Zjednoczone byłyby nie tylko gotowe wziąć udział w tym, lecz byłyby dumne mogąc przystąpić wraz z innymi, „których to głównie dotyczy”, do opracowania planów, za pomocą których można byłoby przyspieszyć także pokojowe wykorzystanie energii atomowej.

Wśród krajów, „których to głównie dotyczy”, powinien oczywiście znajdować się również Związek Radziecki.

UCHWAŁA RADY MINISTRÓW

z dnia 17 grudnia 1953 roku

w sprawie zapewnienia niezbędnych środków dla wzrostu hodowli zwierząt gospodarskich i rozwoju bazy paszowej

II. O rozszerzeniu bazy paszowej, rozwoju hodowli zarodowej i wzmocnieniu pomocy zootechnicznej i weterynaryjnej

I. Zadania w zakresie rozbudowy bazy paszowej

Dalszy przyrost pogłowia i podnoszenie produktywności zwierząt zależą w znacznym stopniu od zwiększenia produkcji pasz i pełnego wykorzystania istniejących w tym zakresie poważnych rezerw.

Wiele indywidualnych gospodarstw chłopskich, jak również spółdzielni produkcyjnych i PGR traktuje produkcję pasz jako drugorzędne zadanie.

Nie są stosowane podstawowe zabiegi w dziedzinie zagospodarowania i pielęgnacji łąk, co znacznie obniża produkcję siana. Wiele gospodarstw nie docenia możliwości znacznej poprawy wartości siana przez terminowe koszenie i racjonalne suszenie.

Duże kompleksy łąk w niektórych rejonach są wykorzystywane w niedostatecznym stopniu.

Wiele gospodarstw rolnych nie stosuje najbardziej niezbędnych środków pielęgnacji pastwisk i nie wprowadza racjonalnych metod ich użytkowania.

Nie rozwija się należycie walki o likwidację niedoboru pasz białkowych przez rozwój wysokowartościowych upraw motylkowych. Wsiewki i poplony stosowane są na zbyt małej powierzchni. Wiele gospodarstw rolnych marnuje duże ilości pasz nie stosując ich kiszzenia i racjonalnego suszenia.

Pomoc instruktażowa ze strony państwowej służby rolnej w dziedzinie produkcji i użytkowania pasz jest nadal niedostateczna. Osiągnięcia nauki oraz wyniki wielu przodujących gospodarstw nie są należycie upowszechniane.

W celu zapewnienia rozwoju bazy paszowej i dostosowania rozmiarów i rodzaju produkcji pasz do potrzeb wzrastającego pogłowia oraz w celu usprawnienia gospodarki paszami, Rada Ministrów postanawia:

Podniesienie gospodarki łąkowo-pastwiskowej

1. Zobowiązać Ministra Rolnictwa do rozszerzenia robót melioracyjnych na łąkach i pastwiskach należących do spółdzielni produkcyjnych i indywidualnych gospodarstw chłopskich, do następujących rozmiarów:

	1954	1955
tys. ha	tys. ha	tys. ha
budowa nowych i renowacja istniejących urządzeń melioracyjnych na obszarze	68,4	82
budowa i renowacja urządzeń nawadniających na obszarze	26,7	40

2. Zobowiązać Ministra Rolnictwa i prezydja rad narodowych do podjęcia środków zmierzających do znacznego zwiększenia lokalnych robót melioracyjnych, wykonywanych przez chłopów w ramach „Czynu Melioracyjnego”, oraz do zapewnienia potrzebnej pomocy państwa dla przeprowadzania tych robót na następującym obszarze łąk i pastwisk:

	1954	1955
tys. ha	tys. ha	tys. ha
zagospodarowanie i pielęgnacja terenów pomelioracyjnych na obszarze	298	360
konserwacja istniejących urządzeń wodno-melioracyjnych na obszarze	1 232	1 350

3. Zobowiązać Ministrów Rolnictwa oraz Państwowych Gospodarstw Rolnych do wydania zarządzeń, mających na celu osiągnięcie wzmocnienia pielęgnacji łąk i pastwisk, w szczególności przez:

- powszechne stosowanie prostych zabiegów pielęgnacyjnych jak dokładne wykaszanie powierzchni, walenianie, rozrzućcie kretowisk, usuwanie zarośli;
- zwiększenie nawożenia łąk i pastwisk przez szersze stosowanie nawozów organicznych jak: gnojówka, komposty, torf oraz nawozy mineralne, zwłaszcza potasowe oraz wapnowanie łąk zakwaszonych;
- polepszenie konserwacji urządzeń odwadniających (rowy przepływy pod mostami) oraz urządzeń nawadniających, jak sluzy, zastawki itp.

Usprawnienie zbioru i suszenia siana

4. W celu zapewnienia terminowego i sprawnego zbioru siana oraz stosowania

właściwego suszenia przy użyciu rusztowań i innych urządzeń:

- zobowiązać Ministrów Rolnictwa i Państwowych Gospodarstw Rolnych oraz prezydja rad narodowych do traktowania akcji zbioru siana na równi z akcją żniwną,
- zobowiązać Ministra Rolnictwa do: — zwiększenia mechanizacji sprzętu siana przez rozszerzenie pomocy POM i GOM udzielanej spółdzielniom produkcyjnym i indywidualnym gospodarstwom chłopskim w przeprowadzaniu zbiorów, — zorganizowania przez POM na terenach o dużym nasileniu użytków zielonych specjalnych brygad łąkowych w 1954 r. — 90, a w 1955 r. — 110 oraz do wyposażenia tych brygad w maszyny i narzędzia dla eksploatacji łąk i pastwisk,
- zobowiązać Ministrów Rolnictwa i Leśnictwa do organizowania pozyskiwania z lasów państwowych żerdzi przeznaczonych na budowę rusztowań do suszenia siana i grodzenia kwater pastwiskowych oraz do zapewnienia dodatkowego pozyskania w tej drodze w 1954 roku — 148 tys. m sześć. i w 1955 roku — 180 tys. m sześć. tego rodzaju drewna,
- zobowiązać Ministra Rolnictwa do zorganizowania szerokiej akcji propagandowej o znaczeniu terminowego koszenia łąk i racjonalnego suszenia dla podniesienia jakości i wartości odżywczej siana.

Zagospodarowanie i podniesienie wydajności łąk i pastwisk

5. W celu zwiększenia mechanizacji robót wodno-melioracyjnych, uprawy i pielęgnacji łąk i pastwisk oraz sprzętu siana, jak również większego wykorzystania dla rozwoju hodowli terenów pastwiskowych przez podniesienie ich wydajności oraz jakości użytkowanej paszy:

- zobowiązać Ministrów Przemysłu Maszynowego oraz Przemysłu Drobniego i Rzemiosła do opracowania w porozumieniu z Ministrami Rolnictwa i Państwowych Gospodarstw Rolnych dokumentacji i uruchomienia produkcji nowych maszyn i narzędzi łąkarskich oraz agregatów do prasowania siana i słomy;
- zobowiązać Ministrów Rolnictwa i Państwowych Gospodarstw Rolnych do znacznego rozszerzenia w gospodarstwach PGR i spółdzielniach produkcyjnych kwaterowego systemu wypasu bydła,
- zobowiązać Ministra Przemysłu Drobniego i Rzemiosła do zorganizowania w porozumieniu z Ministrami Rolnictwa i Państwowych Gospodarstw Rolnych produkcji oraz czuwania nad wyrodkowaniem następujących ilości kompletów do elektrycznego grodzenia pastwisk: w 1954 r. — 500 szt. i w 1955 r. — 1 200 szt.

Wykorzystanie kompleksów łąkowych i pastwiskowych

6. W celu pełniejszego wykorzystania swartych kompleksów łąkowych i pastwiskowych zobowiązać Ministrów Rolnictwa i Państwowych Gospodarstw Rolnych do przedstawienia Radzie Ministrów w terminie do dnia 31 marca 1954 r. projektu uchwały w sprawie przyspieszenia zagospodarowania zielonogórskich, szczecińskich i rzeszowskich terenów łąkowych i pastwiskowych, uwzględniającej w szczególności:

- opracowanie planów perspektywicznego zagospodarowania tych terenów;
 - organizowanie na tych terenach specjalizowanych zespołów (gospodarstw) łąkowych i pastwiskowych PGR;
 - przyspieszenie zwiększenia pogłowia zwierząt w gospodarstwach PGR i w spółdzielniach produkcyjnych na tych terenach.
7. W celu wykorzystania dla potrzeb hodowli niedostatecznie użytkowanych terenów łąkowych i pastwiskowych znajdujących się w zarządzie jednostek organizacyjnych podległych zarówno Ministrom Rolnictwa lub Państwowym Gospodarstw Rolnych, jak i innym Ministrom, zobowiązać zainteresowanych Ministrów do:
- wydzielania łąk i terenów pastwiskowych spółdzielniom produkcyjnym, przedsiębiorstwom podległym Centralnemu Zarządowi Tuczni Przemysłowego oraz Zarządowi Zakł. Pasz na zasa-

dzie umów wieloletnich, przewidujących niezbędne zagospodarowanie i racjonalną eksploatację wydzielanych terenów z tym, że akcję wydzielania należy przeprowadzić w terminie do 1 kwietnia 1954 r.;

- organizowania na terenach nie użytkowanych należycie, a nie objętych dzierżawą, zbiorów siana na własne potrzeby przez grupy kołowe spółdzielni produkcyjnych i indywidualnych gospodarstw chłopskich położonych na terenach, na których występuje deficyt pasz;
- przedstawienia wniosków dotyczących uregulowania warunków wykorzystania przez gospodarstwa rolne użytków zielonych w lasach, przy drogach, kanałach itp.

Powiększenie upraw roślin pastewnych

8. W celu powiększenia ilości pasz i zapewnienia bardziej racjonalnego żywienia zwierząt zobowiązać Ministra Rolnictwa do podjęcia środków zapewniających:

- zwiększenie obszaru zasiewów lucerny i koniczy w 1954 r. o około 4 proc. i w roku 1955 o dalsze 4 proc. w stosunku do obecnej powierzchni tych upraw, oraz osiągnięcie znacznego podniesienia ich plonów;
- zwiększenie plonów ziemniaków i buraków pastewnych oraz stopniowe przechodzenie z uprawy odmian buraków pastewnych na uprawę odmian buraków półcukrowych z równoczesnym zapewnieniem zwiększonej produkcji nasion;
- zwiększenie uprawy brukwi pastewnej w rejonach nie posiadających warunków do uprawy buraków pastewnych oraz rozszerzenie uprawy marchwi pastewnej;
- zwiększenie poplonów i przedplonów i osiągnięcie następującej powierzchni tych upraw w gospodarce chłopskiej:

	1954	1955
tys. ha	tys. ha	tys. ha
poplony letnie	1 185	1 260
przedplony (poplony ozime)	170	200

- rozszerzenie uprawy kukurydzy pastewnej, końskiego zębu, słonecznika pastewnego i innych wysokowydajnych roślin na produkcję zielonek i kiszonek.

9. W celu zapewnienia środków potrzebnych gospodarstwu dla wykonania podstawowych zadań w zakresie rozszerzenia upraw roślin pastewnych i podwyższenia produkcji pasz:

- zobowiązać Ministra Rolnictwa do podjęcia środków zmierzających do zwiększenia produkcji nasion traw i roślin pastewnych w spółdzielniach produkcyjnych i indywidualnych gospodarstwach chłopskich;
- zobowiązać Ministra Rolnictwa w porozumieniu z Ministrem Skupu do rozszerzenia kontraktacji i skupu nasion traw i roślin pastewnych w latach 1954—1955, przy czym skup nasion w 1954 r. powinien osiągnąć co najmniej:

	tys. ton
ogółem nasion	około 43,0
w tym:	
motylkowe gruboziarniste	32,4
motylkowe drobnoziarniste	7,2
trawy	3,4

- zobowiązać Ministra Państwowych Gospodarstw Rolnych do dostarczenia w 1954 r. na potrzeby spółdzielni produkcyjnych i indywidualnych gospodarstw chłopskich nasion traw i roślin pastewnych w ilościach i gatunkach uzgodnionych z Ministrem Rolnictwa i Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego;

- zobowiązać Ministra Handlu Zagranicznego do dokonania importu w 1954 r. następujących ilości nasion pastewnych: roślin motylkowych — 760 ton, końskiego zębu — 700 ton, słonecznika pastewnego — 300 ton, traw — 535 ton;
- zobowiązać Ministrów Państwowych Gospodarstw Rolnych i Rolnictwa do podjęcia środków zmierzających do stopniowego wprowadzania piodzmianów trawopólnych w państwowych gospodarstwach rolnych i spółdzielniach produkcyjnych, oraz do upowszechnienia stosowania tzw. zielonej taśmy.

Upowszechnienie kiszzenia pasz

10. Dla zapewnienia racjonalnego żywienia zwierząt w ciągu całego roku i dla zabezpieczenia odpowiednich ilości i jakości pasz:

- zobowiązać Ministra Rolnictwa do zorganizowania szerokiej akcji propagandowej, instruktażu i pokazów kiszzenia zielonek, ziemniaków i innych okopowych, liści buraczanych, wysłodków, buraczanych, wywaru, wycierek ziemniaczanych;

- zobowiązać Ministra Rolnictwa do udzielenia pomocy spółdzielniom produkcyjnym w doprowadzaniu produkcji kiszonek w latach 1954—1955 do 20 kwintali na jedną krowę oraz 2—3 kwintali na 1 owcę,

- zobowiązać Ministra Rolnictwa do podjęcia środków zmierzających do rozszerzenia produkcji kiszonek w indywidualnych gospodarstwach chłopskich do 4,2 mln. ton w 1954 r. i 5 mln. ton w roku 1955,

- zobowiązać Ministra Rolnictwa do podjęcia środków zapewniających wykonanie remontów i pełne wykorzystanie urządzeń do kiszzenia pasz w spółdzielniach produkcyjnych, oraz do rozszerzenia budowy nowych silosów;

- zobowiązać prezydja rad narodowych do zalecenia spółdzielniom produkcyjnym i indywidualnym gospodarstwom chłopskim budowy prostych urządzeń do kiszzenia pasz, jak: zbiorniki glinobite, rowy, doły o wzmocnionych ścianach przy szerokim wykorzystaniu miejscowych materiałów;

- w celu zmniejszenia strat przy przechowywaniu ziemniaków zobowiązać: — Ministra Państwowych Gospodarstw Rolnych do szerszego stosowania parowania i kiszzenia ziemniaków w PGR; — Ministra Rolnictwa do wzmocnienia instruktażu i zorganizowania pokazów racjonalnego kiszzenia ziemniaków w spółdzielniach produkcyjnych i indywidualnych gospodarstwach chłopskich; — Ministrów Państwowych Gospodarstw Rolnych oraz Rolnictwa do zapewnienia remontu i wykorzystania wszystkich kolumn parnikowych i innych urządzeń do parowania ziemniaków znajdujących się w posiadaniu PGR, POM i spółdzielni produkcyjnych.

11. W celu poprawienia zaopatrzenia hodowli w pasze białkowe i mineralne:

- zobowiązać Przewodniczącą Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego do opracowania w porozumieniu z zainteresowanymi Ministrami w terminie do dnia 1 kwietnia 1954 r. projektu uchwały w sprawie powiększenia produkcji pasz przemysłowych i mieszanek paszowych, podjęcia produkcji mączek z koniczy, lucerny lub traw oraz usprawnienia wykorzystania pasz odpadkowych;

- zobowiązać Ministrów właściwych resortów do zapewnienia na potrzeby gospodarstw rolnych następujących ilości pasz mineralnych: kredy pastewnej 20 000 ton, różnych mieszanek mineralnych 1 200 ton.

12. W celu zorganizowania i właściwego wykorzystania wysiłków wszystkich gospodarstw rolnych w rozbudowie bazy paszowej, oraz zapewnienia pomocy instruktażowej tym gospodarstwom, zobowiązać Ministra Rolnictwa do:

- zapewnienia spółdzielniom produkcyjnym stałej pomocy fachowej przy opracowywaniu planów rozbudowy bazy paszowej i gospodarki paszami, oraz przy ustalaniu środków realizacji tych planów;

- opracowania wytycznych i instrukcji do tychże organizowania przez rady narodowe narad produkcyjnych w gminach i gromadach w sprawie zwiększenia produkcji pasz i zapobiegania ich marnotrawstwu przez racjonalizację produkcji i gospodarki paszami w gospodarce indywidualnej.

II. Zadania w zakresie rozwoju hodowli zarodowej

Przyspieszenie poprawy wartości użytkowej zwierząt gospodarskich wymaga znacznego powiększenia rozmiarów i podniesienia poziomu hodowli zarodowej.

Odbudowa hodowli zarodowej, całkowicie zniszczonej w okresie wojny, dokonana została w rozmiarach niezaspokajających potrzeby rolnictwa. Za mała jest ilość obór, chlewni, owczarni i stajni zarodowych i reprodukcyjnych. Pełniejsze wykorzystanie wysokowartościowego materiału zarodowego wymaga usprawnienia form organizacyjnych hodowli zarodowej, poprawienia warunków produkcyjnych i zaopatrzenia gospodarstw zarodowych. Należy znacznie rozszerzyć zadania PGR i spółdzielni produkcyjnych w zakresie hodowli zarodowej.

Niedostateczna jest opieka zootechniczna i pomoc udzielana indywidualnym gospodarstwom chłopskim prowadzącym hodowlę zarodową. Nie wykorzystano w poszczególnych rejonach zwartych skupień cennego materiału hodowlanego dla organizacji ośrodków hodowlanych.

Niedostateczne rozmiary wartości użytkowej ograniczają kwalifikowanie materiału hodowlanego zapisywanego do ksiąg

(Ciąg dalszy na str. 4)

Uchwała Rady Ministrów z dnia 17 XII 1953 r.

(Ciąg dalszy ze str. 3)

zarodowych i opóźniają powiększenie ilości wartościowych rozplodników dla potrzeb hodowli masowej. Zbyt powoli rozszerzane jest sztuczne unasiennianie zwierząt.

Zadania i organizacja hodowli zarodowej

1. Dla podniesienia jakości i wydajności pogłowia w hodowli masowej Rada Ministrów postanawia zobowiązać Ministrów Rolnictwa i Państwowych Gospodarstw Rolnych do:

— doprowadzenia ilości zwierząt zapisywanych do ksiąg zarodowych do następującego stanu:

	r. 1954 tys. szt.	r. 1955 tys. szt.
bydło	40	50
w tym: krów	33	42
trzoda	58	90
w tym: loch	50	80
owce ogółem	35	40
w tym: maciorki	23	25
konie	55	56
w tym: klacze	49	50

2. W celu zapewnienia systematycznej poprawy wartości hodowlanej i użytkowej zwierząt, zobowiązać Ministrów Rolnictwa i Państwowych Gospodarstw Rolnych:

a) do objęcia oceną wartości użytkowej następującej ilości:

	r. 1954 sztuk	r. 1955 sztuk
krów	120.000	150.000
loch	10.000	12.000
owiec maciorek	36.000	60.000

b) do objęcia w 1954 r. oceną wartości użytkowej 50 proc. pogłowia ogierów i klaczy w stadninach Państwowych Gospodarstw Rolnych oraz do zwiększenia rozmiarów tej oceny w roku 1955 do 75 proc. tego pogłowia,

c) do zapewnienia następujących ilości uznanych rozplodników:

	r. 1954 sztuk	r. 1955 sztuk
buhajów	43.000	62.000
knurów	23.000	33.000
tryków	30.000	45.000
ogierów	8.000	8.000

3. W celu stworzenia podstaw dla rozwoju hodowli zarodowej zgodnie z nowoczesnymi wskazaniami nauki i potrzebami socjalistycznego rolnictwa — zobowiązać Ministra Rolnictwa do przedstawienia Prezydium Rządu w terminie do dnia 31. I. 1954 r. projektu ustawowego uregulowania organizacji i zasad prowadzenia hodowli zarodowej.

4. W celu usprawnienia organizacji hodowli zarodowej w Państwowych Gospodarstwach Rolnych, zobowiązać Ministra Państwowych Gospodarstw Rolnych do opracowania w terminie do dnia 31. 12. 53 projektu Uchwały Prezydium Rządu określającej:

- organizację hodowli zarodowej w Państwowych Gospodarstwach Rolnych,
- ustalenie warunków dla gospodarstw zarodowych,
- organizację służby zootechnicznej w hodowli zarodowej Państwowych Gospodarstw Rolnych,
- rozszerzenie zadań Centralnego Zarządu Hodowli Zarodowej.

Organizacja ośrodków hodowlanych

5. W celu pełniejszego wykorzystania wartościowego materiału hodowlanego, występującego w wariantach skupieniach na niektórych terenach — zobowiązać Ministra Rolnictwa do uregulowania w porozumieniu z Ministrem Państwowych Gospodarstw Rolnych:

- zasad i kierunków pracy hodowlanej w ośrodkach hodowlanych,
- rozmieszczenia ośrodków hodowlanych i zasięgu ich pracy,
- powiązania prac w ośrodkach hodowlanych z pracami hodowlanymi Państwowych Gospodarstw Rolnych, spółdzielni produkcyjnych oraz terenowych placówek badawczych i doświadczalnych,
- organizacji stałej opieki zootechnicznej i weterynaryjnej na terenie ośrodków hodowlanych.

6. Zobowiązać Ministra Rolnictwa do zorganizowania w latach 1954/55 następujących ośrodków hodowlanych:

- w zakresie hodowli bydła, 21 ośrodków, a mianowicie:
7 ośrodków bydła rasy polskiej czerwonej typów: dolinowego, podgórskiego, śląskiego i poznańskiego,
14 ośrodków dla bydła rasy nizinnej czarno-białej i czerwono-białej typu mlecznego, mleczno-mięsnego, względnie mięsno-mlecznego;
- w zakresie hodowli trzody chlewnej 21 ośrodków, a mianowicie:
6 ośrodków dla trzody typu tuszczowo-mięsnego,
5 ośrodków dla trzody typu słoninowego i 10 ośrodków dla trzody typu mięsnego,
- w zakresie hodowli owiec 11 ośrodków, a mianowicie:
1 ośrodek dla owiec cienkorunnych rasy merynos polski,
6 ośrodków dla owiec rasy długowłosej krajowej,
3 ośrodki dla owiec podgórskich rasy cakiel,
1 ośrodek dla owiec smuszkowych rasy karakuł,

1 ośrodek dla owiec koźuchowych rasy wrzosówka,

d) w zakresie hodowli koni 8 ośrodków, a mianowicie:

po jednym ośrodku dla typów: poznańskiego, sądeckiego, śląskiego, sokólskiego, sztumskiego, łowickiego, garwolińskiego i „kopeczyka”.

Rozszerzenie pomocy dla spółdzielni produkcyjnych i indywidualnych gospodarstw chłopskich utrzymujących rozplodniki uznane lub prowadzących hodowlę zwierząt zarodowych

7. W celu zwiększenia materialnego zainteresowania spółdzielni produkcyjnych i indywidualnych gospodarstw chłopskich w utrzymaniu zwierząt zarodowych uznanych za odpowiednie do hodowli, zobowiązać Ministra Rolnictwa w porozumieniu z Ministrami Skupu i Finansów do:

- udzielania nadal bezzwrotnej pomocy finansowej państwa przy nabywaniu przez małorolnych i średniorolnych chłopów rozplodników uznanych za odpowiednie do hodowli w granicach do 70% ceny zakupu,
- stosowania dla gospodarstw, utrzymujących buhaje, ulg w obowiązkowych dostawach mleka: za utrzymywanie buhaja z białym świadectwem uznania — ulgi w wysokości 500 litrów i za utrzymywanie buhaja z żółtym świadectwem uznania — ulgi w wysokości 300 litrów,
- przyznania prawa zakupu pasz treściwych dla gospodarstw, utrzymujących rozplodniki uznane, w ilości: za każdego buhaja z białym świadectwem uznania — 300 kg paszy, za każdego buhaja z żółtym świadectwem uznania — 200 kg paszy, za każdego knura z białym świadectwem uznania — 200 kg paszy, za każdego knura z żółtym świadectwem uznania — 100 kg paszy, za każdego ogiera I, II i III kategorii — 300 kg paszy,
- przyznania prawa zakupu węgla dla gospodarstw utrzymujących knury uznane w ilości 350 kg za każdego knura,
- zwiększenia w r. 1954 stawki pomocy finansowej dla gospodarstw, utrzymujących uznane buhaje z przeciętnie zł 315 w 1953 r. do 500 zł w 1954 roku,
- przyznania gospodarstwom utrzymującym lochy zapisane do ksiąg zarodowych, lub lochy zarejestrowane, prawa zakupu węgla w ilości 350 kg na każdą lochę,
- stosowania, dla gospodarstw hodujących żrebięta po klaczach zarodowych, ulg w obowiązkowych dostawach zboża w wysokości po 150 kg zboża na każde żrebię, odchowane do wieku 6 miesięcy.

W zakresie sztucznego unasienniania zwierząt

8. W celu najbardziej racjonalnego wykorzystania rozplodników o wybitnej wartości hodowlanej:

- zobowiązać Ministrów Rolnictwa i Państwowych Gospodarstw Rolnych do: — rozszerzenia stosowania sztucznego unasienniania zwierząt do następujących rozmiarów:

	r. 1954	r. 1955
krowy	59 200	100 000
owce	28 000	43 000

- utworzenia następującej ilości stacji i punktów sztucznego unasienniania:

	r. 1954	r. 1955
stacji pkt.	stacji pkt.	stacji pkt.
Państw. Zakł. Lecznictwa zwierząt	26 346 40	570
PGR	29 115 36	135

- zapewnienia odpowiedniego sprzętu do sztucznego unasienniania dla stacji i punktów oraz wyposażenia ich w niezbędne środki lokomocji,

- wyszkolenia i doszkalania personelu obsługującego stacje i punkty sztucznego unasienniania.

9. Zobowiązać Ministra Przemysłu Drobno- i Rzemiosła do zorganizowania w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa produkcji sprzętu, niezbędnego przy prowadzeniu sztucznego unasienniania zwierząt.

III. Zadania dotyczące polepszenia żywienia sposobów chowu i użytkowania zwierząt

Właściwe żywienie oraz prawidłowe sposoby chowu i użytkowania zwierząt znacznie zwiększają ich produktywność, podnoszą zdrowotność, powiększają liczbę otrzymywanego przychówka i przedłużają okres użytkowania.

Prawidłowe sposoby żywienia i wychowu zwierząt nie są jednak dostatecznie upowszechnione w gospodarstwach chłopskich. Powszechnie występuje w żywieniu zwierząt nadmierne spasanie zbóż, z powodu niedostatecznego stosowania pasz zielonych i kiszzonek. Niewłaściwa gospodarka

posiadanych zasobami pasz powoduje nadmierne ich zużycie w okresie jesieni i duże braki w zimie i na przedwiośnie.

Za mało są stosowane pasze mineralne, jak kreda szlamowana, fosforan wapnia, sól bydlęca itp.

Tylko nieliczne gospodarstwa hodowlane dostosowują żywienie do potrzeb zwierząt w zależności od ich produktywności, potrzeb wzrostowych, potrzeb samicy w okresie ciąży itp.

W wielu gospodarstwach występuje zbyt wysoki procent upadków przychówka, spowodowanych stosowaniem przestarzałych metod wychowu.

Nie wszędzie stosuje się nawet tak proste zabiegi, jak: codzienne czyszczenie zwierząt, przycinanie racic, formowanie kopyt żrebiąt.

Mechanizacja robót pracochłonnych w hodowli jest zaledwie zapoczątkowana i pozostaje daleko w tyle za osiągnięciami mechanizacji w uprawie roślin.

1. W celu upowszechnienia racjonalnego żywienia oraz polepszenia sposobów chowu i użytkowania zwierząt — Rada Ministrów postanawia:

- zobowiązać Ministrów Rolnictwa i Państwowych Gospodarstw Rolnych do: — przeszkolenia personelu służby zootechnicznej w zakresie prawidłowego żywienia, sposobów chowu i użytkowania zwierząt, — rozszerzenia instruktażu i pomocy, udzielanej przez służbę zootechniczną gospodarstwom chłopskim w zakresie metod właściwego żywienia, nowoczesnych sposobów wychowu i użytkowania zwierząt, — zlecenia rolniczym instytutom naukowym — badawczym opracowania norm żywienia zwierząt, dostosowanych do warunków gospodarstw rolnych w poszczególnych rejonach kraju, co ułatwi gospodarstwom odpowiednio wykorzystanie posiadanych pasz;
- zobowiązać Ministra Rolnictwa do: — zapewnienia spółdzielniom produkcyjnym pomocy służby rolnej rad narodowych i państwowych ośrodków maszynowych w organizowaniu racjonalnego żywienia zwierząt, — zorganizowania dla indywidualnych gospodarstw chłopskich pokazów racjonalnego żywienia inwentarza.

2. W celu rozszerzenia pomocy weterynaryjnej dla gospodarstw rolnych — zobowiązać Ministra Rolnictwa do:

- zwiększenia sieci Państwowych Zakładów Lecznictwa Zwierząt i Punktów Weterynaryjnych w 1954 roku do 1194 i w 1955 roku do 1500,
- rozszerzenia akcji szczepień ochronnych trzody chlewnej do rozmiarów: 7 milionów sztuk w 1954 r. i 7,5 miliona sztuk w 1955 r. oraz szczepień ochronnych drobiu w latach 1954 — 1955 co najmniej do 12 milionów sztuk rocznie, — zobowiązać Ministra Przemysłu Chemicznego w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa do zapewnienia produkcji środków farmaceutycznych niezbędnych dla potrzeb lecznictwa weterynaryjnego.

3. W celu ograniczenia strat, spowodowanych jałowosciami krow, zobowiązać ministrów Rolnictwa i Państwowych Gospodarstw Rolnych do:

- organizowania w spółdzielniach produkcyjnych i PGR dwa razy w ciągu roku przeglądów krow dla stwierdzania jakości oraz do zorganizowania systematycznego leczenia na koszt Skarbu Państwa krow dotkniętych jałowosciami,
- organizowania gromadzkich przeglądów krow w celu stwierdzania sztuk jałowych i zorganizowania leczenia ich na koszt państwa z tym, iż leczenie jałowości powinno objąć co najmniej: w 1954 roku 100 tys. sztuk i w 1955 roku — 150 tys. sztuk.

4. W celu uzyskania poprawy warunków wychowu przychówka w spółdzielniach produkcyjnych i w indywidualnych gospodarstwach chłopskich, zobowiązać Ministra Rolnictwa do:

- zorganizowania szerokiego instruktażu dla spółdzielni produkcyjnych, posiadających inwentarz zespołowy, w zakresie urzędowania odpowiednich wybiegów dla przychówka, a w rejonach o niedostatecznej ilości pastwisk — w zakresie urzędowania wybiegów dla zwierząt dorosłych,
- zorganizowania przez służbę zootechniczną przy współudziale kół gospodyń wiejskich grup indywidualnych gospodarstw chłopskich, prowadzących racjonalny wychow przychówka, zwłaszcza w rejonach ośrodków hodowlanych poszczególnych gatunków zwierząt.

5. W celu poprawienia sposobów użytkowania zwierząt — zobowiązać Ministrów Rolnictwa i Państwowych Gospodarstw Rolnych do:

- zorganizowania pokazów racjonalnego doju, obcinania racic, oprzegania buhajów i podkuwania koni,
- zwiększenia w spółdzielniach produkcyjnych i Państwowych Gospodarstwach Rolnych liczby owiec strzyżonych mechanicznie w roku 1954 do 20% i w roku 1955 do 30% pogłowia owiec oraz do zorganizowania w gromadach zespołów strzyż owiec w drodze szerszego wykorzystania agregatów POM i GOM, stopniowego rozszerzania stosowania w spółdzielniach produkcyjnych i Państwowych gospodarstwach rolnych mechanicznego doju krow.

6. Zobowiązać Ministra Przemysłu Maszynowego oraz Przemysłu Drobno- i Rze-

miosła do rozszerzenia produkcji: maszyn z napędem elektrycznym do przygotowywania pasz, samoczynnych poidel, prostych urządzeń transportowych dla obór i chlewni oraz do podjęcia produkcji elektrycznych dojarek.

IV. Wzmocnienie służby zootechnicznej rozszerzenie masowego instruktażu i szkolenia producentów upowszechnienie wiedzy rolniczej w zakresie hodowli

Dla szybkiego podniesienia poziomu hodowli niezbędne jest jak najszersze upowszechnienie przodujących metod i osiągnięć oraz organizacja masowego szkolenia i upowszechnienia wiedzy rolniczej.

Kadry fachowe w służbie zootechnicznej są zbyt szczupłe, a ich skupienie w miastach wojewódzkich i powiatowych utrudnia im właściwe dotarcie do gromad. Nie wykorzystuje się należycie aktywności społecznej przodujących hodowców, którzy mogliby w poważnym stopniu oddziaływać na upowszechnienie prawidłowych metod hodowli w swoich gromadach.

Organizacje kontraktujące zwierzęta rzeźne i hodowlane nie wywiązują się należycie z zadań udzielania pomocy szkoleniowej i instruktażowej. W celu osiągnięcia szybkiej poprawy na tym odcinku Rada Ministrów postanawia:

1. Zobowiązać Ministra Rolnictwa do: stopniowego tworzenia rejonów zootechnicznych, obejmujących 2—3 gminy i powoływania, w porozumieniu z prezesem Państwowej Komisji Etatów zootechników rejonowych przy prezydiach powiatowych rad narodowych.

2. Zobowiązać Ministra Rolnictwa w porozumieniu z prezesem Państwowej Komisji Etatów do:

- powołania w ośrodkach hodowlanych zootechników selekcji zwierząt — specjalistów hodowli poszczególnych gatunków zwierząt,
 - uzupełnienia liczby zootechników, pracujących w prezydiach powiatowych rad narodowych dla dokonywania systematycznej oceny wartości użytkowej zwierząt zarodowych należących do PGR, spółdzielni produkcyjnych i gospodarstw indywidualnych,
 - powołania przy POM 200 zootechników w 1954 r. oraz dalszych 200 w 1955 r.
3. Zobowiązać Ministrów Rolnictwa, Skupu oraz Przemysłu Mięsnego i Mleczarskiego do zorganizowania przeszkolenia służby kontraktacyjnej w zakresie instruktażu zootechnicznego i wydania zarządzeń koordynujących pracę tej służby w zakresie instruktażu zootechnicznego z pracą służby rolnej prezydiów rad narodowych.

4. W celu oparcia pracy służby zootechnicznej o szeroki aktyw społeczny w gromadach winny prezydium powiatowych rad narodowych zapewnić powołanie w większych gromadach przodowników hodowlanych a w mniejszych gromadach przodowników hodowlano-weterynaryjnych.

— Zobowiązać Ministra Rolnictwa do:

- ustalania w terminie do 31. I. 1954 r. zadań i metod pracy przodowników hodowlanych i hodowlano-weterynaryjnych w zakresie współpracy ze służbą zootechniczną;
- podjęcia środków zapewniających przeszkolenie w 1954 r. przodowników hodowlanych i hodowlano-weterynaryjnych.

5. Zobowiązać Ministra Rolnictwa do:

- rozszerzenia akcji upowszechniania wiedzy rolniczej w zakresie prawidłowego żywienia, racjonalnego chowu i użytkowania zwierząt przez organizowanie zimowych kursów hodowlanych, prowadzonych co najmniej w następujących ilościach:
w roku 1954 — kursów zimowych w spółdzielniach produkcyjnych — 3000, w gromadach — 5000;
w roku 1955 — kursów zimowych w spółdzielniach produkcyjnych — 3000; w gromadach — 6000;
- zwiększenia w 1954 r. nakładów i poprawy jakości wydawanych przez biblioteczki upowszechnienia wiedzy rolniczej broszur fachowych z zakresu hodowli zwierząt gospodarskich i organizowania na tej podstawie systematycznego samokształcenia pracujących chłopów;
- powiększenia liczby poglądowych pokazów filmowych dla chłopów z zakresu hodowli: w 1954 r. — do 36 000 i w 1955 r. — do 40 000;
- rozszerzenia popularyzacji metod prawidłowego żywienia, wychowu i użytkowania zwierząt oraz produkcji i przechowywania pasz przez opracowanie odpowiednich materiałów dla radia, prasy i filmu.

6. Zalecić Związkowi Samopomocy Chłopskiej podjęcie następujących zadań:

- organizowania współzawodnictwa w zakresie produkcji zwierzęcej z uwzględ-

(Ciąg dalszy na str. 5)

Uchwała Rady Ministrów z dnia 17 XII 1953 r.

(Ciąg dalszy ze str. 4)

- nieniem warunków poszczególnych gromad;
- b) organizowania w gromadach przy ścisłej współpracy z aparatem służby rolnej rad narodowych, wykładów, kursów, pokazów i konkursów: wychowu, racjonalnego żywienia zwierząt, prawidłowego doju, racjonalnej strzyżki, pielęgnacji skóry, właściwego skórowania itp.;
- c) organizowania przy świetlicach gromadzkich kół wzorowych hodowców-praktyków.
7. W celu osiągnięcia szybkiej poprawy poziomu pracy organów państwowych kierujących produkcją zwierzęcą, a w szczególności zwiększenia kadr służby zootechnicznej, Rada Ministrów postanawia:
- a) zobowiązać Ministra Rolnictwa do zorganizowania sześciomiesięcznych kursów dla zootechników specjalistów celem przeszkolenia i zatrudnienia w terenowej służbie zootechnicznej w 1954 r. 600 zootechników, a w 1955 r. dalszych 600 zootechników;
- b) zobowiązać Ministra Rolnictwa do zorganizowania przeszkolenia na dwumiesięcznych kursach w okresie przerwy wakacyjnej w liceach zootechnicznych w 1954 r. 650 i w 1955 r. 1000 osób zatrudnionych w służbie rolnej lub posiadających praktykę hodowlaną, celem zatrudnienia ich w charakterze zootechników rejonowych;
- c) zobowiązać Ministra Szkolnictwa Wyższego, w porozumieniu z Ministrami Rolnictwa i Państwowych Gospodarstw Rolnych, do przedłożenia w terminie 3 miesięcy od dnia powzięcia niniejszej Uchwały — projektu Uchwały Prezydium Rządu w sprawie rozbudowy wydziałów zootechnicznych na uczelniach rolniczych w Warszawie, Poznaniu, Wrocławiu, Olsztynie, Krakowie i Lublinie oraz wydziałów weterynaryjnych w Lublinie, Warszawie i Wrocławiu;
- d) uznać za niezbędne przesunięcie zootechników zatrudnionych poza praktyką i nauką rolniczą do pracy w dziedzinie hodowli;
- e) w celu uzupełnienia kwalifikacji zawodowych służby zootechnicznej władzami w zakresie organizacji hodowli i praktycznego wykonywania instruktażu, zobowiązać Ministra Rolnictwa do przeszkolenia na kursach krótkoterminowych i średnioterminowych służby zootechnicznej:

w r. 1954 w r. 1955

absolwentów szkół		
licalnych	1200	1500
praktyków-specjalistów	1000	2000

8. Zobowiązać Ministra Szkolnictwa Wyższego w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Państwowych Gospodarstw Rolnych do wprowadzenia od 1954 r. zootechnicznych studiów zaocznych, na wzór rolniczych studiów zaocznych, celem umożliwienia zootechnikom, z ukończonym średnim wykształceniem, zdobycia wykształcenia inżynierskiego bez odrywania ich od pracy zawodowej.

V. Zadania nauki w dziedzinie podniesienia produkcji zwierzęcej i rozszerzenia bazy paszowej

Prawidłowe kierowanie rozwojem produkcji zwierzęcej wymaga szerokiego wykorzystywania nowoczesnej nauki oraz ścisłego powiązania tej nauki z potrzebami hodowli masowej.

Pomimo pewnych osiągnięć placówek badawczych Instytutu Zootechniki zwłaszcza w zakresie wyhodowania nowych ras owiec, trzody chlewnej i drobiu, nauka zootechniczna w niedostatecznym stopniu służy podniesieniu produkcji zwierzęcej w hodowli masowej. Zbyt mały jest udział pracowników instytutów naukowych rolnictwa w przenoszeniu do praktyki osiągnięć nauki.

Poważnym brakiem jest prowadzenie badań naukowych w oderwaniu od rzeczywistych warunków gospodarstw rolnych. Niewystarczająca jest praca placówek naukowych nad badaniami zestawów pasz, wpływem poszczególnych pasz na zdrowie, płodność, plenność i produktywność zwierząt.

Za mały jest udział katedr zootechnicznych poszczególnych wyższych uczelni rolniczych w pracach badawczych i w upowszechnianiu doświadczeń naukowych.

1. W celu dalszego podniesienia poziomu pracy placówek naukowo-badawczych w dziedzinie hodowli i ściślejszego powiązania ich z praktyką, zobowiązuje się Minister Rolnictwa do:

- a) skoordynowania prac Instytutów: Zootechniki, Weterynarii, Rybactwa, Ekonomiki Rolnej, Mechanizacji i Elektryfikacji Rolnictwa, Uprawy, Nawożenia i Gleboznawstwa oraz Hodowli i Aklimatyzacji Roślin — dla szybszego wykonania zadań mających na celu podniesienie stanu hodowli zwierząt gospodarskich;
- b) zlecenia poszczególnym instytutom prowadzenia prac badawczych w PGR, spółdzielniach produkcyjnych oraz indywidualnych gospodarstwach chłop-

skich położonych w zasięgu ośrodków hodowlanych;

c) zlecenia obowiązkowego udziału pracowników naukowych instytutów w szkoleniu personelu służby zootechnicznej, organizowaniu konkursów i pokazów hodowlanych;

d) zlecenia Instytutowi Zootechniki przyspieszenia prac nad doskonaleniem istniejących i tworzeniem nowych wysokoprodukcyjnych i odpornych ras i odmian zwierząt;

e) zlecenia Instytutowi Zootechniki i Weterynarii rozszerzenia i pogłębienia badań nad podniesieniem zdrowotności, rozmnażaniem zwierząt gospodarskich, podniesieniem ich wydajności.

2. Zobowiązać Ministra Rolnictwa do zlecenia Instytutowi Zootechniki, Hodowli i Aklimatyzacji Roślin oraz Uprawy, Nawożenia i Gleboznawstwa rozszerzenia i przyspieszenia badań w zakresie:

- a) produkcji nasion roślin pastewnych, a szczególnie traw szlachetnych, roślin motylkowych, kukurydzy, nasion końskiego zębu,
- b) opracowania metod uprawy i nawożenia roślin pastewnych z uwzględnieniem właściwej ich rejonizacji,
- c) opracowania wzorcowych płodozmianów trawopólnych, łąkowo-pastwiskowych i przypodwórzowych oraz układów zielonej taśmy dla różnych typów gospodarstw i dla różnych warunków glebowych i klimatycznych.

3. Zobowiązać Ministra Rolnictwa do:

- a) zlecenia Państwowemu Instytutowi Weterynarii przeprowadzenia badań nad stosowaniem nowych metod zwalczania zaraźliwych chorób stadnych oraz przygotowania nowych środków leczniczych i biopreparatów do zwalczania tych chorób,
- b) rozszerzania i pogłębiania badań nad opracowaniem metod walki z upadkami przychówka i nieplodnością samiec.

VI. Rozwój hodowli w Państwowych Gospodarstwach Rolnych

Pomimo poważnych osiągnięć zwłaszcza w zakresie wzrostu liczebnego поголівья, stan hodowli w PGR jest niezadowalający.

Obok zespołów i okręgów PGR wykazujących wysoką obsadę inwentarza na 100 ha użytków rolnych oraz stosunkowo wysoką produktywność zwierząt jest jeszcze bardzo wiele zespołów mających niski stan obsady inwentarza i niedostateczne wskaźniki produktywności zwierząt.

Do głównych przyczyn utrudniających rozwój hodowli w PGR należy zaliczyć:

- a) niedostateczny rozwój bazy paszowej, duże zaniedbania w zagospodarowaniu łąk i pastwisk, niedostateczny rozwój upraw roślin pastewnych oraz często występujący brak powalania produkcji roślinnej z potrzebami produkcji zwierzęcej;
- b) niedostateczną rozbudowę pomieszczeń dla zwierząt gospodarskich, szczególnie w rejonach dotkniętych poważnymi zniszczeniami wojennymi, oraz zbyt wolne wprowadzanie mechanizacji pracochłonnych robót w hodowli i transporcie wewnętrznych;
- c) niski poziom pracy zootechnicznej, hamujący upowszechnienie racjonalnych sposobów żywienia i wychowu zwierząt oraz ich pielęgnacji i użytkowania, co powoduje niską wydajność inwentarza, marnotrawstwo pasz, nadmierne upadki przychówka oraz jałowość krów; niewłaściwie jest również prowadzona selekcja i dokumentacja hodowlana;
- d) niedostateczne upowszechnienie brygadowego systemu pracy przy obsłudze zwierząt i zła organizacja pracy brygad hodowlanych.

W celu przyspieszenia rozwoju hodowli w Państwowych Gospodarstwach Rolnych Rada Ministrów postanawia:

1. Zobowiązać Ministra Państwowych Gospodarstw Rolnych do:

- a) osiągnięcia na koniec 1955 r. następujących stanów поголівья zwierząt gospodarskich w PGR:

	w tysiącach sztuk
Bydła	ok. 590
w tym: krów	250
trzody chlewnej	1100
w tym: macior	140
owiec	460

- b) zapewnienia szczególnie szybkiego zwiększenia поголівья — zwłaszcza bydła i owiec, w gospodarstwach posiadających niedostateczną obsadę i niewykorzystane użytki zielone, w pierwszym rzędzie na terenie Okręgowych Zarządów PGR: Przemysli, Elki, Gorzów, Szczecina, Pn., Ornety i Lublin;

podniesienia wartości użytkowej zwierząt gospodarskich oraz ilości i jakości przychówka przez:

- zwiększenie liczby krów, loch, owiec, macioerek i klaczy, zapisanych do ksiąg zwierząt zarodkowych, obejmując zapisem do tych ksiąg w 1954 r. 16,5 tys. sztuk krów, 6,8 tys. sztuk loch, 17,2 tys. sztuk owiec-macioerek i 10,5 tys. sztuk klaczy,
- zapewnienie dla wszystkich gospodarstw PGR niezbędnej ilości własnych rozpodłników wysokiej jakości, w liczbie: na koniec 1954 r. — 8,9 tys. sztuk buhajów, 8,6 tys. sztuk knurów, 4,0 tys. sztuk

tryków i na koniec 1955 r. — 10,0 tys. sztuk buhajów, 9,0 tys. knurów i 4,7 tys. sztuk tryków,

rozszerzenie zimnego wychowu cieląt i budkowego wychowu prosiąt, przede wszystkim w gospodarstwach zarodkowych i reprodukcyjnych,

d) wprowadzenia we wszystkich gospodarstwach PGR szczegółowej ewidencji i dokumentacji hodowlanej zwierząt gospodarskich.

2. W celu przyspieszenia rozbudowy bazy paszowej zobowiązać Ministra Państwowych Gospodarstw Rolnych do:

- a) przeprowadzenia w 1954 roku:

- budowy nowych i renowacji istniejących urządzeń melioracyjnych na obszarze — 25,9 tys. ha, urządzeń nawadniających na obszarze 6,1 tys. ha,
- pełnego zagospodarowania terenów pomelioracyjnych, na obszarze 7,9 tys. ha i polepszenia konserwacji wszystkich urządzeń wodno-melioracyjnych,

b) systematycznego nawożenia i pełnego wykorzystania wszystkich użytkowanych łąk i pastwisk,

c) zwiększenia w 1955 r. zbiorów siana łąkowego o 30% w porównaniu ze zbiorami z roku 1953 oraz do rozszerzenia mechanizacji zbioru i stogowania siana,

d) rozszerzenia w 1954 r. kwatrowego wypasu bydła na obszar 40 tys. ha pastwisk,

e) zwiększenia produkcji pasz i upraw polowych, przede wszystkim w drodze podniesienia wydajności z hektara,

f) rozszerzenia uprawy roślin motylkowych i strączkowych, przede wszystkim lucerny, koniczyny, seradeli i łubinu pastewnego oraz końskiego zębu, słonecznika i innych roślin nadających się na kiszonki,

g) zwiększenia uprawy przedplonów i śródplonów,

h) rozszerzenia produkcji kiszonek do rozmiarów zapewniających w latach 1954 i 1955 następującą ilość kiszonek: na każdą krowę od 30 do 35 q rocznie i na każdą owcę od 2 do 3 q rocznie,

i) zorganizowania w 1954 r. zielonej taśmy co najmniej w 40 proc. gospodarstw i w 1955 r. co najmniej w 60 proc. gospodarstw.

3. W celu zapewnienia dostatecznej ilości pomieszczeń inwentarskich i polepszenia zaopatrzenia w wodę dla zwierząt gospodarskich, zobowiązać Ministra Państwowych Gospodarstw Rolnych do:

- a) rozszerzenia remontów i konserwacji pomieszczeń dla inwentarza,

b) budowy i odbudowy w 1954 r. pomieszczeń: dla bydła w ilości 33 tys. stanowisk, dla trzody chlewnej w ilości 113 tys. stanowisk i dla owiec w ilości 37 tys. stanowisk,

c) wybudowania w 1954 r. 1247 studzien.

4. W celu przyspieszenia zmechanizowania robót pracochłonnych w hodowli, zobowiązać Ministrów Przemysłu Maszynowego oraz Przemysłu Drobno- i Rzemiosła do dostarczenia PGR w 1954 r. następujących urządzeń i sprzętu: samoczynnych poidel dla krów — 950 kompletów, wózków do paszy i obornika — 990 kompletów, parników elektrycznych — 190 sztuk, chłodziarek do mleka — 1200 sztuk, hydroforów — 1100 sztuk.

5. W celu usprawnienia organizacji pracy

w hodowli, podniesienia fachowego przygotowania pracowników oraz zwiększenia ich odpowiedzialności za powierzony inwentarz i wyniki produkcyjne, zobowiązać:

a) Ministra Państwowych Gospodarstw Rolnych do:

— zorganizowania brygad hodowlanych we wszystkich gospodarstwach rolnych PGR,

— rozszerzenia odpowiedzialności specjalistów za rozwój hodowli oraz za nadzór i kierowanie pracami brygad hodowlanych,

— prowadzenia szkolenia kursowego i przywzrastatowego dla pracowników hodowli,

— zwiększenia budownictwa mieszkaniowego i polepszenia warunków kulturalno-bytowych pracowników,

— zaopatrzenia pracowników hodowlanych w odzież ochronną i niezbędne środki zabezpieczające właściwy poziom higieny osobistej;

b) Ministra Państwowych Gospodarstw Rolnych do przedstawienia Prezydium Rządu w terminie do dnia 31. XII. 1953 roku projektu uchwały w sprawie zmiany systemu plac w PGR w kierunku zwiększenia materialnego zainteresowania wynikami produkcji pracowników zatrudnionych w hodowli.

Doprowadzenie do wszystkich hodowców postanowień Uchwały, szerokie ich popularyzowanie i konsekwentne realizowanie, jest jednym z najważniejszych zadań, które stoją przed radami narodowymi, państwową służbą rolną, organizacjami politycznymi i społecznymi oraz przed najszerszymi masami chłopów pracujących i robotników rolnych.

W związku z tym Rada Ministrów zobowiązuje prezydium wojewódzkich, powiatowych i gminnych rad narodowych do:

— zaznajomienia wszystkich chłopów i pracowników rolnych z postanowieniami Uchwały przez zorganizowanie szerokiej kampanii wyjaśniającej przy użyciu radia i prasy oraz przy współdziałaniu organizacji masowych, działających na wsi,

— opracowania w oparciu o Uchwałę konkretnych zadań produkcyjnych dla województw, powiatów, gmin oraz do powzięcia uchwał zapewniających realizację tych zadań i kontrolę ich wykonania,

— organizowania narad produkcyjnych przodujących chłopów, członków spółdzielni produkcyjnych, robotników PGR z udziałem terenowej służby rolnej, POM, PGR, ZSCH — w celu upowszechnienia przodujących osiągnięć i doświadczeń,

— organizowania współzawodnictwa między spółdzielniami produkcyjnymi, gromadami i kołami hodowców dla zwiększenia поголівья i produktywności zwierząt, rozwoju bazy paszowej oraz dla zapewnienia pełnego i terminowego wykonania planu dostaw obowiązkowych i kontraktacji,

— mobilizowania szerokich rzesz hodowców do wykonania zadań postawionych w Uchwale w drodze pogłębienia ich świadomości obywatelskiej, podnoszenia wiedzy zawodowej jak również wyróżniania za przodujące doświadczenia i dobre wyniki uzyskane w hodowli.

SPORT

Dobre wyniki lekkoatletów na zawodach kontrolnych

Przed lekkoatletycznymi mistrzostwami Polski AZS zorganizował zawody kontrolne.

Wyniki I rzutu eliminacji uważać należy na ogół jako dobre. Na specjalne podkreślenie zasługuje wynik młodzieńczej Nogajówny z SKS nr 5, która w przedbiegu na 80 m uzyskała wynik równy rekordowi Polski juniorek

(ustanowiony w marcu br. przez Lerczakównę 10,8 sek. W trójskoku z miejsca Nowak (WSWF) ustalił nowy rekord okręgu poznańskiego wynikiem 9,03 m, a obiecujący zawodnik LZS gromady Las (pow. ostrowski) przeszedł wysokość 171 cm.

Ogółem startowało 99 mężczyzn i 47 kobiet. W ogólnej punktacji WSWF uplasował się na pierwszym miejscu z 791 p. przed WSE 643 p. i SKS V 170 p. (x)

Zoetematyka

W międzypokręgowym meczu zapasniczym Szczecin zwyciężył z Gdańskiem 4:4. Niepodzielana było zwycięstwo Biegańskiego (Szczecin) w wadze muszej nad wicemistrzem Polski — Marciniakiem.

W międzypokręgowym spotkaniu zapasniczym reprezentacja Bydgoszczy pokonała Łódź 7:1.

W Elblągu zakończył się I ogólnopolski turniej bokserki o mistrzostwo ZS Start. W turnieju wzięło udział 45 bokserów reprezentujących 9 okręgów. Najwięcej zawodników wystawił Stalinogród, który zajął pierwsze miejsce w ogólnej punktacji przed Gdańskiem i Wrocławiem.

Poznań po raz trzeci najlepszym okręgiem łuczniczym

Sekcja łucznicza GKKF opublikowała listę najlepszych 10 polskich łuczników i 10 łuczniczek.

Wśród mężczyzn na drugim miejscu sklasyfikowano Bucza z poznańskiego Kolejarza, a na szóstym — jego klubowego kolegę — Napierałę.

Okręg poznański otrzymał na własność — zdobyty po raz trzeci — pamiątkowy porzec za zajęcie 1 miejsca we współzawodnictwie.

NASI KORESPONDENCI

● Dwa spotkania rozegrali zawodnicy leszczyńskiego Kolejarza w Świdnicy. Piłkarze ulegli miejscowej Stali 1:2, a pięciarze przegrali mecz w stosunku 3:17.

● Gorzowska Spółnia pokonała w meczu koszykówki mężczyzn o mistrzostwo klasy A Kolejarza — Gorzów 71:31.

● W spotkaniu siatkówki o mistrzostwo klasy A zawodniczek leszczyńskiego Kolejarza zwyciężyły swoje imienniczki w Gnieźnie 3:0. W meczu rezerw wygrało Leszno 2:0.

● Pięciarze Kolejarza z Leszna gościli w Nowej Soli, gdzie zwyciężyły dziesiątkę Włókniarza 14:6.

● Dzięki wygranej pingpongistów Kolejarza — Leszno z Włókniarzem — Kabisz 7:8, znacznie wzrosły szanse Kolejarza na zdobycie tytułu wicemistrza.

● W towarzyskim spotkaniu bokserskim rozegranym w Gorzowie pomiędzy zespołami dwóch drużyn Gwardii — zwyciężyła Łódź 14:6.

● Juniorzy Kolejarza Leszno pokonali w meczu koszykówki drużynę Zryw w przy Technikum Handlowym w Poznaniu 49:43.

● Boksery Spójni Poznań-Rataje po mało ciekawym spotkaniu z Unią-Szamotyły zwyciężyli w stosunku 15:5.

● Koszykarze szamotulskiej Unii pokonali swoją imienniczkę z Leszna 47:38. W przedmeczku młodzików Unii 2x10 min. zwyciężyli „Biali” 14:8.

Z WIELKOPOLSKI I ZIEMI LUBUSKIEJ

W budynku po Wydz. Oświaty Prezyd. PRN w Rawiczu przy ul. Armii Czerwonej przeprowadza się prace przygotowawcze na otwarcie z dniem 1 stycznia żłobka dla 30 dzieci. W roku 1955 żłobek zostanie poszerzony o dodatkowych 20 miejsc.

Najżywniejszą działalność spośród komisji radnych w PRN w Rawiczu wykazuje Komisja Pracy i Pomocy Społecznej. Ostatnio poruszyła ona m.in. problem zatrudnienia kobiet, jako strażniczek w Rawickich Zakładach Przemysłu Odzieżowego, gdzie do tej pracy zatrudnia się mężczyźni. Dyrekcja RZPO w Rawiczu winna przeanalizować ten problem i wprowadzić go w życie, a mężczyzn skierować do produkcji. (Wt)

Mieszkańcy gromady Słupia Kapitulna, pow. Rawicz zobowiązali się dla uczczenia II Zjazdu PZPR nawieźć żużlem 100 m drogi, co da oszczędność 2000 zł, wykopać rów odwadniający długości 1300 m, wartości 6000 zł, do końca br. odstawić 20 sztuk trzody chlewnej ponad plan, powiększyć obszar zakontraktowanych buraków cukrowych o 2 ha oraz uczęszczać na wykłady z zakresu wiedzy rolniczej. (A.M.)

Uczniowie Państwowego Liceum Ogólnokształcącego we Wrześni, rozumiejąc doniosłość zadań postawionych przed młodzieżą przez Partię, włączając się do ogólnopolskiej fali zobowiązań przedzjazdowych postanowili poprawić stopnie.

Szkolny Zarząd ZMP przeprowadził dokładną selekcję swych członków, usuwając tych, którzy podrywali autorytet organizacyjny zaniedbywaniem się w nauce i złym zachowaniem, a wzajemnie przyjmili, którzy dobrymi wynikami zasłużyli na miano ZMP-owca. (K.M.)

Jako czyn przedzjazdowy artyści Lubuskiego „Artosus” w Zielonej Górze zobowiązali się wystąpić ponadplanowo w dziedzinie imprez, które zorganizują jeszcze w br. dla przodujących spółdzielni produkcyjnych. Ponadto dadzą przedstawienie noworoczne, o aktualnym programie dla młodzieży szkolnej. (tur)

Spółdzielcze sklepy spożywcze zaopatrzone zostały na okres świąteczny w wielki wybór towarów najlepszej jakości.

Na zdjęciu sklep masarski PSS nr 6 we Wronkach, który wykonał plan roczny z poważną nadwyżką i pracuje bez mank i superat.

Fot. Józef Jakubowski

Dla każdego — coś praktycznego

W Zielonej Górze zorganizowano wystawę — kiermasz do robku przemysłu drobnego i terenowego oraz ubocznej produkcji przemysłu kluczowego Ziemi Lubuskiej.

Ołbrzymią halę sportową wypełniły barwne i estetycznie urządzone stoiska z meblami, artykułami gospodarstwa wiejskiego i domowego, konfekcją cięską i lekką, wyrobami dziewiarskimi, obuwiem i zabawkami.

Bogato reprezentowana jest produkcja uboczna czołowych zakładów pracy Ziemi Lubuskiej: Zakładów im. M. Nowotki, Lubuskiej Fabryki Zgrzeblarek, Dolnośląskich Zakładów Metalurgicznych w Nowej Soli i Zakładów ze Szprotawy.

Zakłady te zaprezentowały m. in. starannie wykonane: kuchenki, piecyki, szufelki, wiadra i ceberki, łódeczka dziecięce, koce dla dzieci, krzesła i taborety, ruszty, klucze itp. (—)

ROZMOWY Z INŻYNIEREM

Jak zabezpieczysz — tak pojedziesz

Dał mroźny wiatr, gdy Inżynier Masłowski w towarzystwie przewodniczącego Spółdzielni Produkcyjnej „Dobrobyt” siedl przez gospodarstwo podwórko do nowozbudowanej obory.

— O, a to co? — Inżynier zatrzymał się wskazując widniejące pod murem, nie osłonięte żadnym dachem, różne maszyny. — To tak konserwujemy swój sprzęt?

— Kiedy nie było gdzie schować...

— Eee, gadanie. To na to nasz przemysł produkuje maszyny żeby potem marnowały się na dworze? Nie ma co: musiele skieć jak najszybciej jaką szopę. Przecież ten sprzęt kosztuje tysiące złotych, o tym nie możecie zapominać. Chodźcie do obory, tu bardzo więcej. Powiem wam w paru słowach, jak trzeba zabezpieczać maszyny i narzędzia na zimę.

— Prawidłowa konserwacja sprzętu przedłuża czas jego użytkowania, przysparza dużych oszczędności. Natomiast wystawienie maszyn na działanie warunków atmosferycznych powoduje rdzewienie części metalowych i butwienie drewnianych. Konserwację zaczynamy od czyszczenia części metalowych z ziemi. Potem — mam na myśli plug — smarujemy powierzchnie robocze lemiem, odkładamy, przedplukamy i kroje mieszaniną kredy z lojem albo wapnem. Oczywiście przedplukamy i kroje odkładamy i przechowujemy oddzielnie.

— A brony?

— Trzeba je oczyścić z rdzy i posmarować smarem, tak samo kultywatory, przy czym plasty i osie kół po starannym oczyszczeniu smarujemy gęstym, niez użytym smarem. Zużyty smarem możemy za to posmarować wszelkiego rodzaju wały, które — rzecz jasna — musimy przedtem oczyścić z ziemi. Siewniki oczyszczamy z pozostałości nasienia i pyłu nagromadzonego w przrządach wysiewnych, z redlic uszupełniamy przylepioną ziemię, uzupełniamy pomalowanie. Wałki przrządów wysiewnych i ich denka smarujemy towałem, tak samo plasty i osie (po przemyciu naftą). Ciężarki i klucze najlepiej związać drutem i przechować w skrzynce, redlice odkładamy i przechowujemy także oddzielnie.

— No dobrze, ale co zrobić z siewnikami, które był używany do wysiewu nawozów sztucznych?

— Potrzebuje on jeszcze lepszej konserwacji: musimy go po prostu dokładnie przemyć, potem wytrzeć i posmarować to-

wotem powierzchni maszyn i jej wewnętrzne części robocze. Jest to bardzo ważne, bo resztki nawozu pozostałe w siewniku działają niszcząco na części metalowe i drewniane i to tak mocno, że nie konserwowany należycie siewnik po 2—3 latach jest już nie do użycia. A przy dobrej pielęgnacji pracuje 15 i więcej lat!

— Żniwiarka i snopowiazalka też wymagają opieki: listwy nożowe trzeba wyjąć, przetrzeć naftą, posmarować towałem i trzymać w suchym miejscu. To samo robimy z belką pałową. Również łożyska i części trące smarujemy towałem. Poza tym u żniwiarki zdejmujemy pomysł i grable, przechowujemy je w suchym pomieszczeniu. Koło polowe ustawiamy na osi transportowej. Jeśli chodzi o snopowiazalkę, to oczywiście płótna trzeba zdjąć, oczyścić i przechowywać w suchym miejscu i zamknąć, żeby zabezpieczyć je przed gryzoniami.

— No a motowidło?

— Również zdejmujemy i remontujemy. Odejmuujemy także łańcuchy, przemycamy je naftą i smarujemy towałem. To samo robimy z supłaczem. Pomówmy teraz o młocarni. Wymaga ona dokładnego oczyszczenia wewnątrz i zewnątrz z kurzu, ziemi, zużytego smaru, słomy i plew. Wszystkie łożyska przemycamy naftą i smarujemy. Sita wyjmujemy i czyszcimy. Pasy nagumowane przemycamy wodą mydlaną. Skórzane smarujemy tłuszczem, potem zwijamy i przechowujemy w chłodnym miejscu. Musimy także dobrze oczyścić czerpaki elewatorowe. Gdybyście nie mogli schować młocarni pod dach, zbu ducie nad nią tymczasowo daszek i zatkajcie wszystkie otwory boczne słomą.

— A czy wialnia, młynek i tryjer mogą stać w stodole?

— Sądę, że nie ma tam wilgoci, a to jest najważniejsze, bo wilgoć wykrzywia pudła maszyn i ramki sit, no, a poza tym powoduje rdzewienie metalowych części. Dlatego sita musimy wyjąć i przechować w skrzyniach. Zdejmujemy także pasy, przemycamy w ciepłej wodzie i po osuszeniu smarujemy tłuszczem. A w ogóle musimy wszystkie maszyny i narzędzia dokładnie omyć, czy nie mają uszkodzeń. Wszelkie zauważone usterki trzeba zaraz usunąć przez na prawienie lub zamianę uszkodzonych części.

— Co prawda, to prawda, inżynierze. Z tymi maszynami zaniedbaliśmy. Będzie trzeba teraz raz dwa zabezpieczyć cały sprzęt. Inż. H. M.

O Włoszakowicach słów kilka

Wiek nie wieś. Miasteczkiem prawie nazwać by można dużą pięknie zabudowaną gromadę w powiecie leszczyńskim — Włoszakowice. Mieści się tu Prezydium Gminnej Rady Narodowej, jest tartak i młyn, jest sporo dobrze zagospodarowanych zagrod chłopskich, a niedawno powstała spółdzielnia produkcyjna.

Włoszakowice mają swoje tradycje kulturalne. Tu urodził się Kurpiński. — Zasiłuchany w śpiewki ludowe Włoszakowice i okolicy tworzył swe kompozycje. Zgodnie z tradycjami od kilku lat działa we Włoszakowicach zespół ludowy pieśni i tańca, zorganizowany przy świetlicy gminnej. Pracuje tu również Państwowe Ognisko Muzyczne, w którym 60 dziewcząt i chłopców z różnych wsi powiatu leszczyńskiego pod okiem fachowych instruktorów uczą się muzyki. To jeszcze nie wszystko. Włoszakowice od dwóch lat mają swoje kino. Do sławy tej gromady przyczyniają się również dwaj obywatele Dudek — Leon i Jarosław. Pierwszy to znany w Polsce rzeźbiarz ludowy, drugi to listonosz, mistrz Polski w wyścigu kolarskim dla listonoszy wiejskich.

Czy to już wszystko co można powiedzieć o Włoszakowicach?

Nie. Trzeba nam teraz nieśwety wspomnieć i o minach. Ta gospodarczo i kulturalnie wysoko postawiona gromada nie potrafiła jak dotąd oddziaływać należycie na sąsiednie wsie. Dobrzy obywatele i światli gospodarze Włoszakowice nie przełamali jeszcze do końca oporu i braku świadomości politycznej zarówno u sąsiadów, jak i wśród niektórych mieszkańców tej gromady.

TABELA WYGRANYCH 8 Krajowej Loterii Pieniężnej

4 dzień ciągnięcia	
Wygrana 120.000 zł padła na nr 90634	
Wygrana 75.000 zł padła na nr 37527	
Wygrane po 60.000 zł padły na nr 6850 38068	
Wygrana 40.000 zł padła na nr 65145	
Wygrane po 20.000 zł padły na nr 35660 48652 110770	
Wygrane po 10.000 zł padły na nr 7517 10122 69694 105592 108406	
Wygrane po 5.000 zł padły na nr 1577 16407 19300 19306 37588 46573 56541 64899 67534 74311	
Wygrane po 2.000 zł padły na nr 4745 5704 12722 14271 19087 19186 23394 33132 35293 36229 42962 45213 59007 71227 75774 78335 81176 82029 83181 93423 94826 99383 105063	
Wygrane po 1.000 zł padły na nr 6417 7854 11183 12575 14504 15936 20534 20550 23045 25601 28004 28132 28608 30861 30927 33041 33233 36534 37489 39038 48433 48470 48525 56751 58073 58141 59923 61175 63321 65485 66755 67247 68070 69754 69912 73115 76319 77503 77888 79387 79620 80212 82491 83332 84019 84919 85796 86131 91739 91783 98687 101886 102997 105357 106750 108510 109854 111065 113964 118608 118735	
Wygrana seryjna w wysokości 60 zł otrzymuje każdy numer losu kończący się na 02, 07, 10, 14, 15, 20, 21, 22, 23, 29, 38, 42, 48, 50, 56, 57, 66, 69, 70, 71, 74, 78, 81, 82, 94 z wyłączeniem jednak tych numerów losów, które zostały już wylosowane w ciągnięciu IV rzutu — Krajowej Loterii Pieniężnej. Wzajemnie wylosowanych numerów wygrane seryjne otrzymają nie wylosowane jeszcze w tym ciągnięciu, lecz bezpośrednio wyższe numery losów.	

REDAKCJA: Poznań, ul. Grunwaldzka nr 19. II ptr. telefon nr nr 62-70. 63-51. 74-21, 75-21, 78-63.

DRUKARNIA: — Zakłady Graficzne im. M. Kasprzaka Poznań.

K-4-52262

Do Redakcji „Głosu Wielkopolskiego” w Poznaniu

I my, młodzi chcąc włączyć się w czyn przedzjazdowy składamy nasze zobowiązania związane z pracą w szkole.

Postanawiamy: poprawić frekwencję na lekcjach, w pracach prowadzonych przez szkołę brać czynny udział, nie niszczyć dobra społecznego, brać udział w każdej pracy społeczno-użytkowej, poprawić wszystkie oceny przynajmniej o jeden stopień.

Uczniowie
Szkoły Podstawowej
w Kownicach pow. Konin

Pracujący chłopci zdemaskowali kułackie machinacje

Kułak Michał Woźniak z gromady Grzybów (gmina Skoki, pow. Wągrowiec) zalegał z odstawą 1000 kg zboża. Wszystkim sąsiadom, jak również przedstawicielom władz terenowych starał się wmówić, że w jego stodole nie znajduje się ani ziarenka zboża.

Kułak mówił prawdę, bo rzeczywiście w stodole zboża nie było, natomiast znalazło się ono na strychu ukryte w plewach.

Pracujący chłopci gromady zdemaskowali chytrego kułaka, który przechowywał tonę zboża.

Kułak Zalewski z Roślin (gmina Skoki, pow. Wągrowiec) ukrył w słomie 500 kg żyta i 550 kg pszenicy. Ponadto przechowywał on 150-kilogramową świnię, mimo, że z planów obowiązkowych odstaw nie wywiązał się jeszcze.

Kułacy kombinatoryzy oczekują na rozprawę przed Sądem Powiatowym w Wągrowcu. (M)

Przykład dobrej organizacji usług

W woj. zielonogórskim kobiety-członkinie ZSS chętnie korzystają z punktów usługowych i poradni Związku Spółdzielni Spożywców.

Na 30 punktów i poradni, 24 powstały w roku bież. Są to: wypożyczalnie sprzętu gospodarstwa domowego, magle bezpłatne, punkty reperacji pończoch, radiotechniczne, blacharsko-słusarskie oraz poradnie krawieckie.

Do najlepiej pracujących należą punkty usługowe oraz poradnie krawieckie w Żarach, Nowej Soli i Międzyrzeczu. W Świebodzinie, Wschowie oraz Zaganiu zorganizowano bezpłatny wypiek pieczywa, z którego korzystają członkinie ZSS w każdą sobotę.

Dużą popularność zdobyły sobie również bezpłatne kursy kroju i szycia oraz uruchomiony w Gorzowie kurs gotowania i pieczenia ciast, wędzowania jarzyn i owoców. (e)

Interesujące konkursy

W Zielonej Górze ogłoszono niedawno konkurs na prace pt. „Wkraczamy w piąty rok planu 6-letniego”, „10-lecie Polski Ludowej” i „Czym powitamy II Zjazd PZPR”.

Tematy te mogą być opracowane w gazetce ściennej, fotogazecie, planszy, plakacie, rzeźbie, dziele plastycznym lub graficznym. Uwzględnione też będą robotki haftowane i koronarskie. Ponadto ogłoszono II konkurs piśmienny na temat: „Jaka książka najbardziej podobala mi się i dlaczego?”. „Który jest bohater jest wzorem i dlaczego?”.

Termin nadsyłania prac upływa z dniem 31 bm. Prace nadsyłać należy na adres: Prezydium MRN — Wydział Kultury w Zielonej Górze. Wyniki konkursu ogłoszone zostaną do dnia 20 I 1954. Wśród nagród znajdują się m. in. umebłowanie świetlicy, radiodiodniarki i instrumenty muzyczne. (zet)

„Takie czasy” — Jurandota na scenie gnieźnieńskiej

Teatr gnieźnieński przystąpił już do prób doskonałej komedii Jerzego Jurandota „Takie czasy”. Prapremiera tej komedii odbyła się ostatnio w Teatrze Kameralnym w Warszawie.

Obok tej komedii — w przygotowaniu jest „Świętoszek” Moliera, „Wujaszek Wania” — Cechowa, „Śluby panieńskie” — Fredry i „Wrogowie” — Gorkiego. (wje)

Po rocznym rozrachunku

„Aby nam było łatwiej i lepiej żyć” — z tym hasłem przystępują chłopci wsi wielkopolskiej do spółdzielni produkcyjnych, do wspólnej, zespolonej pracy.

Hasło to przyświecało również Janowi Józefiakowi w Morawnicy pow. Kościan,

gdy wraz z dwoma synami: Stanisławem i Janem oraz córką Zofią podpisywał statut spółdzielcy przed rokiem.

I oto po roku, kiedy przyszedł do rozliczenia, rodzina Józefiaków otrzymała:

	ojciec	dzieci	razem
gotówki	5.424 zł	10.920 zł	16.344 zł
żyta	1.020 kg	2.298 kg	3.318 kg
pszenicy	280 kg	595 kg	875 kg
jęczmienia	67 kg	147 kg	214 kg
mieszanki	510 kg	1.119 kg	1.629 kg
grochu	16 kg	36 kg	52 kg

Ponadto Józefczakowie użyli ok. 80 kwintali ziemniaków ze swej działki przyzgodowej oraz mleko i mięso ze swego przychówku.

Przykład rodziny Józefczak-

Teatry

OPERA — g. 19 „Cyganeria”
POLSKI — g. 19 „Łaskawy chleb”
NOWY — g. 19 „Chłopiec z naszego miasta”
KOMEDIA MUZYCZNA — g. 19.30 „Osobliwe zdarzenie”
MŁODEGO WIDZA — g. 16.30 — „Bajka chińska”
TEATR SATYRYKÓW — g. 20 „Odłajkowane”
Zbąszynek — „Zabobonnik”
Janowiec — „Ich czworo”
Witkowo — „Ich czworo”
Kina
APOLLO — g. 16, 18 i 20 — „Admirał Uszakow”

CO GDZIE KIEDY

BAŁTYK — g. 15.45, 18 i 20.15 — „Tajna misja”
MUZA — g. 11, 14, 16, 18 i 20 — „Wesoła trójka”
RIALTO — g. 16, 18 i 20 — „Bez adresu”
WARTA — g. 14, 15, 16, 17, 18, 19 i 20 — filmy dokumentalne
PIAST — g. 19 „Skazana wioska”

Radio

PROGRAM II
fala Poznania 249 m
Wiaomości: 6.30, 7.55, 12.04, 17, 18.30 (P), 21, 23.50

Muzyka:
5.25, 6.15 (P), 6.45, 6.50 i 7.20 — poranna, 12.15 na swojską nutę, 13 — wieś tańczy i śpiewa, 13.15 — rozrywka, 13.30 koncert solistów, 14.30 — koncert ork. rozgl. wrocł., 16 — utwory skrzypcowe, 16.20 (P) melodie taneczne, 16.30 (P) zagadki muzyczne, 17.50 — muzyka, 18.20 (P) — na swojską nutę, 20.20 koncert muzyki popularnej, 21.36 — taneczna, 22.20 — wariacje fortepianowe, 22.50 taneczna, 23.18 muzyka polska

Audycje inne:

5.10 i 5.20 (P) — dla wsi, 6.10 — kalendarz radiowy, 11.05 (P) — dla dzieci, 12.45 — dla wsi, 14.10 — szkolna, 15.10 — literacka, 15.30 — dla dzieci, 17.15 (P) — reportaż, 17.25 (P) — dla świetlic, 17.55 (P) młodzieżowa gazeta radiowa, 18.45 (P) — głos w dyskusji narodu, 18.50 — kronika kulturalna, 19.20 radiowy poradnik językowy, 19.30 — muzyka i aktualności, 20 — literacka, 20.50 (P) — dla wsi, 21.50 z życia ZSRR
Sport:
21.26 — wiadomości sportowe